

บทนำ

Lerdvichanvej Hospital Project

อักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่สี่ตัวสดดูโดดเด่นบนแฟ้มสีขาวสะอาดซึ่งวางลงตรงหน้านายแพทย์เด่นชัย ทรัพย์รักษ์ พร้อมกับเสียงทู่กังวานของเพื่อนรุ่นพี่ร่วมอาชีพที่รู้จักกันมานานปีก็เอ่ยขึ้นว่า

“ช่วยหน่อยนะเด่น”

เด่นชัยเอื้อมมือไปหยิบแฟ้มมาเปิดดู เริ่มจากหน้าที่หนึ่งซึ่งเป็นรายละเอียดทั่วไปของโรงพยาบาล เรื่อยไปยังหน้าต่อๆ ไปจนมาหยุดอยู่ที่หน้าเอกสารงบการเงิน คิวส์ตอกเลขของนายแพทย์ผู้คร่ำหวอดอยู่ในการบริหารงานโรงพยาบาลมาหลายสิบปีถึงกับขมวดเข้าหากัน

“อาการหนักใช้ไหม” แพทย์รุ่นพี่เปรยขึ้น

คิ้วที่ขมวดมุ่นคลายออกขณะเงยหน้าขึ้นสบตาแพทย์รุ่นพี่ ก่อนจะคลี่ยิ้มมุมปากตอบ

“ก็หนักอยู่นะ ได้มายังไงครับ”

“คนรู้จักเอามาปรึกษา เขาอยากให้ช่วย เห็นว่าน่าสนใจเลยนึกถึง

นาย”

เด่นชัยนึกยิ้มกว้างพลางก้มลงพลิกกระดาษเย็บการเงินตรงหน้าดูต่อไปจนถึงหน้าสุดท้ายแล้วปิดแฟ้ม ก่อนจะวางลงบนโต๊ะ

“สนใจไหม”

“ถึงบอกว่าไม่สนใจ พี่ก็คงอยากให้ผมสนใจอยู่ดี” เด่นชัยตอบพลางหัวเราะในลำคอ

คนถามพลอยหัวเราะตาม แล้วเอื้อมหยิบแฟ้มขึ้นมาถือไว้พร้อมกับเอ่ยต่อ

“ตกลงอยากจะมาเล่นสนุกด้วยกันไหมล่ะ”

ดวงตาของเด่นชัยเปล่งประกายสนุกวับขึ้น แต่ยังคงตอบว่า “ไม่คิดว่าพวกเราแก่เกินไปที่จะทำเรื่องพวกนี้แล้วหรือครับ”

“เพราะแก่เลยต้องฝึกสมองไง ไม่งั้นเดี๋ยวสมองเสื่อมกันพอดี ช่วยหน่อยนะ ว่างๆ อยู่ไม่ใช่หรือ”

พอโดนถามอย่างนั้นเด่นชัยก็ได้แต่ส่ายหน้า สมชาย ศรีสุริยศาสตร์อายุมากกว่าเขาสองปี ทั้งคู่เจอกันตอนเรียนเฉพาะทางเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อน ด้วยความที่มีแนวทางการทำงานและความคิดคล้ายๆ กันก็เลยวนเวียนอยู่ด้วยกันมากกว่าคนอื่นชีวิต เพราะแบบนั้นเด่นชัยจึงรู้ดีที่ว่าใคร เมื่อใดที่สมชายพูดว่า ‘สนุก’ ย่อมหมายความว่าเขาห้ามปฏิเสธ

“เอาจริงหรือครับ”

“คนแก่ไม่พูดเล่น” สมชายตอบด้วยน้ำเสียงที่แก่งัดทำขึงขัง แต่เด่นชัยยังไม่ทันได้ตอบ โทรศัพท์มือถือของสมชายก็ดังขึ้น

“โทษที ยายดาโทร. มา”

คนอายุมากกว่าเอ่ย แล้วยื่นแฟ้มในมือให้ เด่นชัยจึงต้องรับแฟ้มไว้แล้วพูดว่า

“ตามสบายครับ”

“ลาออก?...ได้สิ ปู่จะลองคุยให้...อืม...”

ขณะที่รุ่นพี่คุยโทรศัพท์กับหลานสาวหัวแก้วหัวแหวนอยู่ เเดนชัยก็เปิดแฟ้มไปที่หน้าบการเงินในส่วนที่แยกประเภทรายละเอียดต่างๆ แล้วเพ่งตามองไปยังตัวเลขสีแดงที่เด่นหราแสนบาดตาด้วยแววตาคุ่นคิด

“...แล้วตัวนี้มีแผนจะไปทำที่ไหนต่อ...อืม งั้นถ้าตัดสินใจยังงี้ก็ให้เขาเข้ามาคุยกับปู่แล้วกันนะ จ๊ะ แล้วเจอกันวันอาทิตย์”

“หนูดาจะลาออกจากงานนั้นหรือครับ” เเดนชัยถามเมื่อเห็นอีกฝ่ายเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าเสื้อ

สมชายส่ายหน้า “ไม่ใช่หรอก เพื่อนของเขาต่างหาก นายก็รู้จักนี่... หมอคริสตัลไง”

เเดนชัยเลิกคิ้ว “คริสตัล? อ้อ เด็กที่เพิ่งมีข่าวว่าโดนนักศึกษากับเพื่อนร่วมงานประเมินว่ามีพฤติกรรมไม่เหมาะสมใช่ไหมครับ เห็นว่าถูกกดดันหนักเลย ถ้าไม่ติดเรื่องใช้ทุนก็คงลาออกแน่”

“นั่นแหละที่หนูดาอยากให้ฉันช่วย ตัวยังเหลือเวลาที่ต้องใช้ทุนอยู่อีกหลายปี ถ้าจะจ่ายเป็นเงินแทนก็หลายล้านอยู่ คงลาออกไม่ได้ง่ายๆ แต่บรรยากาศในการทำงานตอนนี้ก็แย่มากไม่แพ้กัน”

เเดนชัยพยักหน้า

อาจารย์ทันตแพทย์ที่เรียนจบเฉพาะทางมามีไม่น้อยก็จริง แต่จะทำทันตแพทย์ที่จบเฉพาะทางถึงสองสาขาย่างหมอคริสตัลนั้นมีน้อย ดันสังกัดที่ให้ทุนไปเรียนก็คงไม่อยากสูญเสียบุคลากรชั้นหัวกะทิแบบนี้ไปโดยที่ยังใช้งานไม่คุ้ม

‘แต่ถ้าทำงานร่วมกับคนอื่นไม่ได้ก็ดูท่าจะอยู่ยาก’ เเดนชัยคิด ขณะไต่ยีนสมชายเอ่ยอย่างเสียดายว่า

“จริงๆ ตัวก็ไม่ได้ทำตัวไม่เหมาะสมอะไร เพียงแต่เป็นคนขี้มวดและมนุษยสัมพันธ์ไม่ค่อยดีนัก ก็นิสัยเด็กเรียนเก่งนั่นแหละ แต่เรื่องฝีมือนี่ไม่เป็นรองใครเลยนะ อายุแค่นี้ทั้งฝีมือทำคลินิกและผลงานวิจัยของเขานี้แถมเป็นคนละเอียด ก็เด็กคนนี้ไง ที่วางระบบคลังวัสดุให้คลินิกพิเศษ

ของคณะ น่าสงเสริมมาก”

“ผมได้ยืนมาอย่างนั้นเหมือนกัน อืม...” เด่นชัยรับคำ แล้วในเสี้ยววินาทีนั้น สมองของเขาก็ผุดแผนการบางอย่างแวบขึ้นมา คนที่เพิ่งปราชญ์ตัวเองว่าแก่เกินกว่าจะทำอะไรจึงวางแฟ้มที่ทางอ่านอยู่เมื่อถึงตรงหน้าเพื่อนรุ่นพี่ แล้วเคาะนิ้วลงที่หน้าบการเงินของแผนกทันตกรรมโรงพยาบาลเลิศวิชาญเวช

สมชายมองตามนิ้วที่เคาะลงบนหน้ากระดาษของเด่นชัยแล้วเลิกคิ้ว “พีคิดว่าไง” เด่นชัยถาม

“น่าสนใจ”

“ใช่ไหมล่ะครับ”

คนเป็นพี่คลี่ยิ้ม “นายจะติดต่อเองหรือให้ฉันติดต่อ”

เด่นชัยพับแฟ้มปิดลง แล้วยัดตัวลุกขึ้นทั้งที่ยังสบตาคนถาม

“แหม เราก็แก่ๆ กันแล้วนี่ครับ”

ดวงตาของสมชายเปล่งประกาย ขณะที่เด่นชัยเอ่ยต่อว่า

“ถ้าไม่บริหารสมองเสียบ้าง เดี่ยวมันจะแย่นะ”

๑

ถ่วงกับดา

ติงต้อง! ๆ ๆ ๆ

เสียงกริ่งที่หน้าประตูรั้วดังก้องกังวานไปทั่ว ทำให้ชายหนุ่มเจ้าของบ้านซึ่งยังสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนอันแสนยับยู่ยี่นอนอยู่บนโซฟาต้องยกมือปิดหู พลังพลิกตัวไปซุกหน้ากับพนักโซฟาราวกับต้องการหนีเสียงรบกวน แต่เจ้าเสียงนั้นก็ยังดังรัวไม่หยุดเหมือนอยากแกล้งเขา สุดท้ายเจ้าของบ้านก็จำต้องผุดลุกขึ้นนั่งพลงซึ่ผมอย่างขจัดใจ

“ไ้ดา...” คนเพิ่งตื่นคำรามในลำคอทั้งที่ตายังปิดอยู่ แล้วจึงลุกขึ้นยืนก่อนจะเดินตุ้มๆ ไปเปิดประตูบ้าน

“ออกมาได้สักทีนะ ไ้ซอด้วง” เสียงหวานติดหัวหนิตๆ ดังมาจากหญิงสาวเจ้าของใบหน้าหวาน แต่ตอนนี้สีหน้าเธอออกจะดูเหนื่อยๆ แล้ว ดูได้จากดวงตากกลมโตสีน้ำตาลที่จ้องเขม็งมาอย่างเอาเรื่อง นิ้วมือเรียวที่กดกริ่งประตูระวอยู่เมื่อกี้ก็เลื่อนมาเขย่าประตูรั้วซึ่งคล้องแม่กุญแจล็อกไว้อย่างแน่นหนาด้วยความหงุดหงิด

“เปิดประตูเลย วันหลังเปลี่ยนกุญแจก็หัดปั้มลูกกุญแจสำรองไว้ให้

ด้วยสิ รู้ไหมว่าฉันมานอนกอดนอนแค่นี้แล้ว คนไม่ได้ยุ่งๆ นะ”

“เออๆ รอแป๊บหนึ่ง เดี๋ยวไปเอาบุญแจกก่อน” คริสต์ตอบ แล้วหมุนตัวกลับเข้าบ้านเพื่อไปหยิบบุญแจกประตูรั้วซึ่งเขาน่าจะทิ้งไว้บนโต๊ะอาหารตอนที่กลับมาถึงเมื่อคืน เมื่อคว่ำบุญแจกได้ก็รีบเดินกลับมา และพบว่าเพื่อนสนิทกำลังคุยโทรศัพท์อยู่

“ดาตงถึงกรุงเทพฯ พรงี้ประมาณเที่ยงๆ เอาไว้ดาไปนั่งรอที่เดิมก็ได้ พงค์ทำงานเยอะแล้วเจอกัน”

แก็ก! เอ๊ยด๊าด!

เสียงประตูเหล็กดัดเสียดสีกันขณะเปิดดังขึ้น พร้อมๆ กับหญิงสาวที่วางสายโทรศัพท์มือถือ แล้วหันมาสบตาเจ้าของบ้าน

“ถ้าพงค์มันรู้ว่าตอนนี้อยู่บ้านฉัน คงได้ทะเลาะกันอีกรอบ”

ดวงตากลมโตเหลือบขึ้นมองชายหนุ่มแวบหนึ่ง แล้วตอบว่า

“ถ้าไม่เอากให้ฉันทะเลาะกับพงค์ แก็กก็หัดดูแลตัวเองให้ได้สักทีสิ แล้วนี่เมื่อคืนไปไหนมา”

“ขึ้นคลินิกพิเศษ” คริสต์ตอบพลางหมุนตัวเดินนำเข้าบ้าน

“ของคณะ?” กนกดารินถามพร้อมกับปิดประตูรั้ว แล้วก้าวเดินตามไป

“ใช่ แล้วก็ไปต่ออีกที่หนึ่งถึงตีสอง ถึงบ้านน่าจะตีสี่มั้ง” ชายหนุ่มตอบพลางอ้าปากหาขณะเดินตรงไปห้องครัว เขาเปิดตู้เย็น ดึงเหยือกน้ำมาเทใส่แก้วก่อนจะยกขึ้นดื่ม แต่กลับโดนแขกที่ไม่ได้เชิญแย่งแก้วน้ำไป แถมมืออีกข้างของเธอยังรั้งข้อศอกเขาให้หันมาเผชิญหน้ากัน

“คลินิกสำหรับชาวต่างชาติ?”

คริสต์พยักหน้า

“ของเพื่อนที่เรียนเฉพาะทางด้วยกัน เขาจับพวกผู้ป่วยชาวอาหรับที่สะตวกมาได้แค่ตอนกลางคืน”

“ทำมานานแค่ไหนแล้ว”

แม่น้ำเสียงที่ถ้ามจะติดชักใช้มากไป แต่คริสรู้ตัวว่าอีกฝ่ายพูดก็
 เพราะเป็นห่วง เขาเลยเอื้อมมือไปดึงแก้วที่ถูกแย่งไปคืนมา ดื่มน้ำเสร็จแล้ว
 จึงตอบว่า

“เพิ่งเข้าเดือนที่สอง แกก็รู้ดีนี่นา ถ้าจะลาออกมันต้องใช้เงินไม่น้อย”

“แต่ต้องไม่ใช้การทำงานโดยไม่พัก คนรักษาสุขภาพอย่างแกมาถึง
 จุดนี้ได้ยังไง แล้วอย่างนี้จะไปทำงานไหวหรือ”

คริสจุกแก้วน้ำขึ้นดื่มอีกรอบแล้วยกไหล่ “วันไหนไม่ไหวก็ลาไป”

“โอ๊ยบ้า...”

“นี่แกมาจากแสงอรุณเมื่อเช้า?”

คนถูกขัดจังหวะถึงกับค่อนข้างเสียใจ แต่คริสเลือกที่จะไม่สนใจ ชาย
 หนุ่มหันไปวางแก้วน้ำลงในซิงก์ล้างจาน แล้วเดินขึ้นไปบนชั้นสองของบ้าน
 บ้านหลังนี้เคยมีคนอยู่สี่คน พ่อ แม่ น้องชาย และตัวเขา แต่นับตั้งแต่
 คริสรู้เรียนจบปริญญาตรีจากคณะทันตแพทยศาสตร์ พ่อกับแม่ก็เกษียณ
 อายุและย้ายไปอยู่บ้านสวนที่จังหวัดเพชรบูรณ์ หลังจากนั้นสองปีน้องชาย
 ก็แต่งงานแยกครอบครัวไป บ้านหลังนี้เลยตกเป็นของเขาคนเดียว

“มาตั้งแต่เมื่อคืนแล้วละ ไม่งั้นจะมาหาแกแต่เช้าอย่างนี้ได้หรือ”
 เสียงตอบดังไล่หลังมาติดๆ ทำให้คริสยิ้มนับกับตัวเอง

กนกดาารินกับเขาเป็นเพื่อนกันนับตั้งแต่ลี้มิตาตุโลก แม่ของพวกเรา
 เป็นเพื่อนรักกัน พอจะแต่งงานสร้างครอบครัวเลยเลือกปลูกบ้านให้อยู่ติด
 กัน ที่เด็ดสุดคือ แม่แต่ตอนมีลูกทั้งสองก็ดันตั้งท้องพร้อมๆ กันอีก แล้ว
 เหมือนฟ้ากำหนดไว้ เขากับกนกดาารินจึงลี้มิตาตุโลกในวันและเวลาเดียวกัน
 พอลองมองย้อนกลับไปในอดีตเกือบสามสิบหกปีที่ผ่านมา ก็เห็นชัดว่าไม่มี
 ช่วงเวลาไหนเลยที่เขาจะไม่มีเธอคนนี้อยู่ในชีวิต

“ขับรถกลางคืนมันไม่ดีนะ เดี่ยวก็เกิดอุบัติเหตุหรอก” ชายหนุ่มพูด
 เหมือนทุกครั้งทีรู้ว่าเพื่อนสนิทขับรถจากโรงพยาบาลที่เธอทำงานอยู่ ซึ่ง
 ตั้งอยู่ในเขตภาคเหนือลงมากรุงเทพฯ ตอนกลางคืน

“ฉันไม่ได้ขับเร็วหรอกนะ ถนนหนทางเดี๋ยวนี้มันก็ดีกว่าเมื่อก่อนมากด้วย มาพูดเรื่องของแกดีกว่า ฉันคุยกับคุณปู่ให้แล้ว”

คริสจู้ที่กำลังเปิดตู้เสื้อผ้าเพื่อหยิบชุดชงก์มือทันที แล้วหันมาสบตากนกคารินที่เพิ่งหลุดตัวลงนั่งบนเตียงของเขา

“คุยเรื่องอะไร”

“เรื่องของแกเง ออยากลาออกมันก็ต้องใช้เงิน ถ้าจะกู้เงิน ก็กู้จากคนกันเองดีกว่าไหม ฉันเลยไปเกริ่นกับคุณปู่ไว้ก่อน ถ้าแกโอเค วันอาทิตย์นี้เราก็คงไปเจอท่านด้วยกัน”

คริสจู้หันกลับมาดึงเสื้อกับกางเกงที่พับวางเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบออกมา แล้วปิดตู้ก่อนจะหันมาเผชิญหน้ากับเพื่อนสาวที่มีนิสัยชอบช่วยแก้ไขปัญหามาตั้งแต่เด็กด้วยสีหน้าจริงจัง

“ฉันไม่ได้ขอ”

“เออ ฉันเลือกเอง แต่แກรู้ดีกว่าฉัน ว่าต่อให้ทำคลินิกพิเศษอย่างนี้ทั้งปีก็มีเงินไม่พอใช้คินทุนหรอก”

คริสจู้สูดหายใจเข้าลึก แล้วตอบกลับเสียงเรียบว่า “มันทำเรื่องขอผ่อนชำระเป็นงวดได้ ใครๆ เขาก็ทำกันเยอะเยาะ”

“แต่มันมันเป็นเรื่องใช้คินทุนของหมอบใจใหม่เง แกรเรียนเฉพาะทางนะเว้ย การทำงานใช้ทุน เวลาอาจจะแค่คุณหนึ่ง แต่ถ้าเปลี่ยนเป็นเลือกใช้เงินคิน มันคุณสาม เป็นเงินตั้งเท่าไร แบ่งงวดจ่ายได้อย่างมากที่สุดก็ได้แค่สามเดือน ให้ศาลไถ่เกลี้ยได้มากที่สุดก็หกเดือน เงินตั้งหลายล้านจะหายังไงถึงจะทัน”

คำพูดของนกคารินคือความจริง แต่ที่คริสจู้ไม่ไป ไม่ใช่เขาดี้อ แต่เพราะเขาเองก็รู้เงื่อนไขทั้งหมดนั่นดีต่างหากเลยเถียงไม่ออก ครอบครัวของคริสจู้เป็นครอบครัวชนชั้นกลาง ไม่ได้ร่ำรวยเงินทองขนาดจะหาเงินก้อนหลายล้านมาชดใช้ทุนที่ต้นสังกัดส่งเขาไปเรียนต่างประเทศได้ ถึงอย่างนั้นจะให้เขาทนทำงานในสภาพแวดล้อมแบบนี้ต่อไป มันก็เกินจะทนได้แล้ว

“อาบนํ้าก่อนไหม”

น้ำเสียงที่อ่อนโยนลงของเพื่อนสนิททำให้คริสจู้เหลือบตาขึ้นสบตาเธอ ดวงตาของกนกดารินแสดงอารมณ์ได้ดี แม้มันจะเคลือบไวกด้วยอำนาจและความเคร่งขรึม เพราะตอนนี้พวกเราไม่ใช่เด็กเหมือนเมื่อก่อนแล้ว แต่เขาก็เข้าใจเจตนาของอีกฝ่ายดีว่าเธอคนนี้ห่วงเขาอย่างมาก

“อ้อ อยารื้อของออกมารกละ”

หญิงสาวที่นั่งอยู่บนเตียงตาวาวขึ้นแทนแวตตาที่เป็นกังวลเมื่อครู่ แสดงว่าเธอคลายกังวลลงบ้างแล้วเมื่อเห็นเขาพูดเย้าเหยเธอได้

“อาบนํ้าให้เร็วเลย น้าหิว”

“ครับ ครับ” คริสจู้รับคำแล้วเดินเข้าห้องนํ้าไป

ปกติคริสจู้ไม่ใช่คนอาบนํ้านาน แต่เพราะอดนอนเลยทำให้สมองของเขาทำงานช้าลง อะไรที่เคยทำเร็วกลายเป็นช้าไปหมด การสระผมช่วยเขาได้มาก แต่สมองก็ยังกลับมาทำงานได้ไม่เต็มที่ที่อยู่ดี

“อ้อ พี่ฝากธิด์ด้วยนะ สไลด์ก็ตามที่พี่เคยเอามาให้ดูแหละ แต่ถ้ามีเรื่องด่วนอะไรก็โทร. มาได้เลย ขอบใจมากจ๊ะ”

ทันทีที่เขาเปิดประตูห้องนํ้าออกมาก็เห็นเพื่อนสนิทคุยโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ แต่ก็ยังแฝงความเอ็นดู ตั้งแต่เด็กจนโต กนกดารินคือศูนย์รวมของทุกคน เธอมีเสน่ห์ มีความสามารถที่ดึงดูดให้ทุกคนทำตาม นับว่ามีความเป็นผู้ใหญ่มากทีเดียว ความสามารถในการบริหารคนยิ่งเป็นเลิศ สิ่งเดียวที่ทุกคนรอบตัวเธอรู้สึกขัดใจก็คงเป็นความหัวแข็งของหญิงสาวที่ตัดสินใจเลือกไปใช้ทุนในจังหวัดทางภาคเหนือทันทีที่เรียนจบ

ในช่วงแรกมีแต่คนปรามาสว่าลูกคุณหนูอย่างกนกดารินไม่น่าจะใช้ชีวิตในต่างจังหวัดได้รอด แต่ทุกคำสบประมาทก็ต้องเปลี่ยนเป็นคำชื่นชมเมื่อเธอพิสูจน์ตัวเองและทำงานประจำอยู่ที่โรงพยาบาลแสงอรุณในฐานะหัวหน้าฝ่ายทันตสาธารณสุขมาได้ถึงสิบเอ็ดปีอย่างสง่างาม

‘ซึ่งนั่นก็ไม่เห็นจะน่าแปลกใจตรงไหน’ คริสจู้คิดในใจขณะเดินไปยื่น

อยู่หน้ากระจกพลางยิ้มไปด้วย พร้อมกันนั้นเขาก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ของหญิงสาวที่เพิ่งวางสายไปดังขึ้นอีกครั้ง

“จ๊ะ พงค์...อ้อ ได้สิ งั้นพรุ่งนี้ไม่ต้องไปรอแล้วนะ เจอกันตอนเย็นเลย ไม่เป็นไรๆ ดาทำคนเดียวได้ พงค์ทำงานเถอะ บาย”

“ไม่ได้ไปเจอพงค์แล้วเหรอ...พรุ่งนี้” คริสต์จู่ถามขณะหลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะกระจก

กนกดารินพยักหน้า “อ้อ พงค์มีผู้ป่วยพิเศษที่ขอเลื่อนนัดมาชนกันพอดีนะ ซึ่งก็ดี ฉันอยากจัดการเรื่องของแกให้เรียบร้อยมากกว่า”

คริสต์มองเพื่อนสาวซึ่งดูไม่เดือดเนื้อร้อนใจเลยเมื่อคนรักที่คบหามากกว่าสิบปีปฏิเสธนัดของเธอแบบกะทันหันเลยเตือนขึ้นว่า

“พวกแกกำลังเตรียมงานแต่งงานกันอยู่ไม่ใช่เหรอ อย่างนี้แกก็ต้องเตรียมงานคนเดียวนะสิ”

กนกดารินที่สอດโทรศัพท์เก็บเข้ากระเป๋าเสร็จเงยหน้าขึ้นสบตาเขาแล้วยิ้ม

“มันก็แลกกันกับที่เวลานั้นอยู่ที่แสงอรุณแล้วพงค์ต้องเตรียมงานคนเดียวไง ไม่ต้องห่วง ตอนนี้เหลืองานที่ต้องเตรียมอีกไม่เยอะแล้วละ มาพูดเรื่องของแกดีกว่า ตกลง...ไปกู้เงินคุณปู่ละ ฉันจะช่วยพูดกับคุณปู่ให้คิดดอกเบี้ยถูกๆ”

“ไม่ใช่ไม่มีดอกเบี้ยเหรอ” คริสต์แย้งอย่างไม่จริงจัง

คนเป็นเพื่อนแบ่ปากใส่ “อยากขออย่างนั้นเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะตอนที่แกจะย้ายมารับทุนที่นี่ คุณปู่ก็ช่วยไปครั้งหนึ่งแล้วนะสิ ไอ้ขอตัวงะ ไอ้ขอตัวงะ ทำไมแกไม่หัดทำตัวให้มีมนุษยสัมพันธ์เหมือนคนอื่นเขาบ้างนะ หน้าตาก็ดี การศึกษาก็ดี เสียอย่างเดียว...”

“ปากไม่ดี” คริสต์ต่อคำด่าให้เพื่อนเหมือนปกติ

“รู้ตัวก็ดี ฉันละเหนื่อย” กนกดารินพูดจบก็ก้มตัวลงนอน ขณะคริสต์หันไปหยิบได้รมาเป่าผมที่เปียกให้แห้งเร็วขึ้น

ความเจ็บเกิดขึ้น มีแต่เสียงไต่ร่ำเป่าผมดั่งก้องอยู่ คริษฐ์บัดผมที่แห้งแล้วให้ปลิวไปตามแรงลมที่ไต่ร่ำเป่าออกมา พลองเหลือบมองเพื่อนสนิทผ่านทางกระจก แม้นกนกดรินจะชอบพูดว่าขับรถจนชินแล้ว แต่การขับรถโกลๆ มาถึงเมื่อคืนแล้วยังมาหาเขาแต่เช้าแบบนี้ เจ้าตัวก็คงอ่อนเพลียไม่น้อย เห็นอย่างนี้เขาก็เริ่มรู้สึกผิด

เพราะเขาเป็นคนไม่มีมนุษยสัมพันธ์ กนกดรินจึงต้องคอยช่วยเหลือเขาเสมอ จนบางครั้งเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าที่ตัวเองเลือกเรียนทันตแพทย์เป็นเพราะเลือกตามเพื่อนสาวหรือเลือกเพราะอยากเรียนเอง โชคดีหน่อยที่พอเข้ามาเรียนเขาดันมีหัวหน้านี้ ไม่ว่าเลกเซอร์ งานแล็บ หรืองานบนคลินิก เขาก็สามารถทำผ่านไปได้โดยไม่ยากเย็นจนสามารถเรียนจบมาด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทอง และได้รับทุนไปเรียนต่อเฉพาะทางจากมหาวิทยาลัยที่เรียนจบทันที แต่เขากลับปฏิเสธการเป็นอาจารย์และเลือกที่จะไปใช้ทุนในโรงพยาบาล ซึ่งนั่นเป็นการตัดสินใจที่ผิดถนัด

คริษฐ์รู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนที่เข้ากับคนง่าย และยังแยเมื่อต้องไปทำงานในโรงพยาบาลที่มีความซับซ้อนทางความสัมพันธ์สูง ที่สำคัญ มันเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาไม่มีกนกดรินคอยเป็นกาวเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเขากับโลกภายนอก ทุกอย่างพังอย่างไม่เป็นท่าจนเพื่อนสนิทต้องวิ่งโร่กลับมาแก้ปัญหาให้

เพราะผลการเรียนดี ร่วมกับการใช้เส้นสายคุณปู่ของกนกดริน ทำให้เขากลับมารับทุนของโรงเรียนทันตแพทย์ของมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนจบได้ จากนั้นชีวิตของเขาก็กลับมาเข้ารูปเข้ารอย เรียน ทำวิจัย ทำคลินิกพิเศษ จนกระทั่งเรียนจบเฉพาะทางสาขาศัลยศาสตร์ช่องปากและทันตกรรมประดิษฐ์แล้วกลับมาเป็นอาจารย์ที่คณะ

แล้วปัญหาเดิมก็กลับมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้มันทวีความรุนแรงกว่าเดิม เพราะเขาโดนทั้งนักศึกษาและผู้ร่วมงานประณามความประพฤติว่าทำเกินกว่าเหตุและมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมที่จะเป็นอาจารย์

“แกคิดว่าแกทำผิดไหม”

คริสจู้วางได้รื้อเป่าผมที่เพิ่งปิดสวิตช์ลง แล้วสบตาเพื่อนผ่านทางกระจก

“หมายถึงตอนที่ฉันให้ NR^๑ เด็ก หรือตอนที่ฉันเถียงพี่หัวหน้าภาคว่าไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่มีความผิดให้เด็กคนนั้นผ่าน”

กนกดารินลุกขึ้นนั่งแล้วตอบว่า “ทั้งสองตอน”

คริสจู้ถอนหายใจแล้วเดินมานั่งที่ปลายเตียงเพื่อสบตาเพื่อนที่ยังจ้องเขาไม่วางตา

“ยูทิวบ์”

“ฮะ?” หญิงสาวอุทานด้วยสีหน้าสงสัย

คริสจู้เลยอธิบายเพิ่มว่า “ฉันถามเด็กว่า โพลีเอเทอร์^๒ มีเวิร์กกิงไทม์^๓เท่าไร...”

“คุณจะให้นักศึกษาใช้วัสดุแพงขนาดนั้นพิมพ์ปากเธอ” กนกดารินถามแทรกขึ้น ก่อนจะยั้งแหยงเพราะโดนคริสจู้ส่งสายตาดุที่เธอขัดจังหวะ

“...มันเป็นเคสพิเศษ งานยาก แถมเวลาก็เหลือน้อย ที่สำคัญส่งแล็บนอกเพราะต้องการให้ได้งานไว ฉันก็อยากช่วยเด็ก ถ้าพิมพ์ด้วยโพลีเอเทอร์ก็ลดความเสี่ยงที่ชิ้นงานจะเพี้ยนได้เยอะ แต่น้องคนนี้อ้างตอบไม่ได้แทนที่

^๑ คำเรียกทับศัพท์ภาษาอังกฤษ No Requirement (NR) ความหมายตรงตัว คือ ‘ไม่ได้งาน’ เกิดขึ้นในกรณีที่ทำงานผิดพลาด หรือทำงานไม่ถูกต้องตามขั้นตอน ชิ้นงานนั้นๆ จะไม่ถูกนับว่าเป็นงาน และจะไม่ได้คะแนน หากต้องการคะแนนต้องทำชิ้นงานนั้นใหม่อีกครั้งตั้งแต่ขั้นตอนแรก และบางครั้งก็จำเป็นต้องทำชิ้นงานที่ไม่ได้คะแนนนี้ให้เสร็จก่อนจึงจะเริ่มทำงานชิ้นใหม่ได้ด้วย

^๒ Polyethers คือวัสดุพิมพ์แบบที่ใช้สำหรับพิมพ์ปาก นิยมใช้ในงานฟันเทียมยึดแน่น เพราะเป็นวัสดุที่ลอกเลียนรายละเอียดได้สูง

^๓ Working Time คือระยะเวลาของวัสดุพิมพ์ปากก่อนที่จะแข็งตัว ซึ่งระยะเวลาแข็งตัวเรียกว่า Setting Time

จะขอเป็นทำรายงานอะไรก็ว่าไป แต่ดันตอบแถมส่งๆ ไปโดยบอกฉันว่าสองนาทีก่อน”

“โห มั่วแล้ว มันไปถึงหกนาทีกี่ไม่ใช่เธอ เข้าใจเลยว่าทำไมแกโกรธ”

คริสจู้สายหน้า “เวิร์กกิงไทม์อยู่ที่สองนาทีกี่ แต่เซตติงไทม์คือสี่นาทีกี่ ประเด็นคือน้องเขาก็ตอบใกล้เคียง ฉันเลยถามย้ำว่าอ้างอิงจากงานวิจัยไหน แล้วน้องมันตอบว่า...”

“ดูยูทิวบ์มา?”

คนฟังเตาออกไปด้วยสีหน้ากลั้วหัวเราะ แต่คริสจู้ไม่หัวเราะด้วยและพูดต่อว่า

“ใช่ แถมตอบอย่างมั่นใจว่า หนูดูเวลาที่คลิปของยูทิวบ์มันเซตตัวตอนนาทีกี่สองคะ”

เท่านั้นเองคนนอนฟังอยู่บนเตียงก็ระเบิดหัวเราะดังลั่น พลังงานที่นอนอย่างสะใจ ขณะที่คนเล่าถอนหายใจดังเฮือกพลางบ่นต่อว่า

“มันเป็นช่วงเก็บงานช่วงสุดท้าย จะจบหรือไม่จบก็ขึ้นอยู่กับเคลื่น แล้วนี่คือสิ่งที่คนกำลังจะเป็นหมอตบออกมาเธอ ยูทิวบ์! ให้ตายเถอะไม่ให้ฉันปริตตอนนี่แล้วจะให้ปริตตอนไหนซะ”

“เกลยสั่งให้ใส่ผู้ป่วยกลับ แล้วให้ NR เด็กไปนั่นสิ”

คริสจู้ชักสีหน้าไม่พอใจใส่เพื่อน “ฉันพิมพ์ปากเอง ขึ้นใส่ผู้ป่วยกลับ ผู้ป่วยก็น่าสงสารแย่สิ”

“แต่ยังให้ NR แก่ไม่ส่งสารเด็กเหวอะ NR นี่คือเขาต้องเรียนเจ็ดปีเลยนะ” กนกดาารินย้อน พอคริสจู้ไม่ตอบคนถามเลยลุกขึ้นนั่งประจันหน้ากับเขาแล้วพูดย้ำว่า

“แกก็เคยเห็นฉันร้องไห้มาไม่รู้กี่ครั้งแล้วเมื่อโดน NR มันไม่ใช่ทุกคนนะที่เก่งเหมือนแก”

คริสจู้เบนสายตาไปมองทางอื่น กนกดาารินเลยยกมือขึ้นจับหน้าเขาให้หันกลับมาสบตาเธอ คนโดนบังคับเลยตอบว่า

“ตอนหลังก็แก้ไขแล้ว เด็กนั้นก็จบ รับปริญญาพร้อมกับเพื่อนไป แล้วนี่ไง”

กนกดาารินถอนหายใจ แล้วพูดพร้อมกับปล่อยมือว่า “ซึ่งที่แก้ไขก็เพราะถูกคณบดีเรียกพบ เอาจริงๆ แก่โกรธอะไรเด็กมันมากมายวะ”

คริสฐ์สบตาเพื่อนหนึ่ง พอเห็นเพื่อนไม่ยอมแพ้สุดท้ายเขาเลยเล่าว่า

“วันก่อนหน้าขึ้นคลินิก พอดิฉันเดินผ่านห้องพักนักศึกษาแล้วได้ยินเด็กคนนี้พูดกับเพื่อนในทำนองว่า ยังไงก็ผ่านแน่เพราะเคยยาก อาจารย์ก็ต้องช่วย จบแบบสบายแน่”

ยิ่งพูดน้ำเสียงของคริสฐ์ก็ยิ่งแข็งขึ้นเรื่อยๆ จนเขาต้องหยุดพูดแล้วสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะพูดต่อด้วยอารมณ์ที่เย็นลงกว่าเดิมว่า

“...ไอ้เรื่องช่วยนะช่วยแน่เพราะเคยมันยากจริง และเวลาก็กระชั้นอีก ถึงอย่างนั้นมันก็ต้องเตรียมความรู้มาด้วยหรือเปล่าวะ ฝีมือยังทำไม่ได้ แต่หลักการมันต้องมี ไม่อย่างนั้นตอนออกไปเป็นหมอในพื้นที่ที่ไม่เ้าอาจารย์ช่วยแล้วใครจะช่วยเขาได้ ทำไม่ได้ ชื่อเสียก็จะย้อนกลับมาที่คณะอีก”

กนกดาารินยกมือขึ้นบีบไหล่เพื่อนอย่างเข้าใจ คริสฐ์รู้ดีว่าตัวเองเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ไม่ดี แต่ทุกคนก็ยอมรับว่าเขาเป็นหมอที่เก่งและดี ในเมื่อเขาได้รับหน้าที่สอนนักศึกษาทันตแพทย์ให้ออกไปรับผิดชอบสุขภาพในช่องปากของคน เขาก็จะทำหน้าที่นั้นให้ดีที่สุด

“ส่วนเรื่องที่เพื่อนร่วมงานประเมิณฉันไม่ดี ฉันพอเข้าใจ มันก็แค่เรื่องแยๆ ที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กันเท่านั้นเอง” คริสฐ์ตอบแล้วลุกขึ้น แต่คนที่ยังนั่งบนเตียงกลับคว้ามือเขาไว้ และดึงให้เขาหันมามอง

“แกรู้ใช่ไหมว่าฉันอยู่ข้างแกเสมอ”

คริสฐ์สบตาคนพูดแล้วคลี้มั้มทั้งๆ ที่รู้ดีว่าสีหน้าของเขาน่าจะยังเคร่งเครียดอยู่

“อือ”

“จ้ะไปกินข้าวกันนะ”

“เปลี่ยนเรื่องอย่างนี้เลย?”

“เออ ชีหลังหน้อย หิวจนไม่มีแรงแล้วเนี่ย” หญิงสาวเอ่ยพลางปล่อยมือ แล้วอ้าแขนออกเป็นทำนองว่าให้เขาหันหลัง

ชายหนุ่มส่ายหน้ากับความเอาแต่ใจ แต่ก็ยอมหันหลังรับคนที่เข้าใจเขาที่สุดชิ้นชีหลัง

“ไม่มีของสดในตู้เย็นนะ กินร้านคุณป้าซอยหน้าปากซอยแล้วกัน เดี่ยวฉันเดินไปซื้อให้”

“ไปกินที่ร้านดีกว่า แล้ววันนี้เหนื่อยใช่ไหม กินเสร็จก็ไปรับการ์ดแต่งงานเป็นเพื่อนฉันหน้อย เขาแจ้งมาว่าเสร็จเร็ว ฉันเลยว่าจะไปรับมาเลย จะได้เอามาใส่ซอง”

“ไปรับมาก่อนเดี๋ยวพงศ์ก็จับได้หรอกว่าแกโกหก” ศิริษฐ์ตอบขณะเดินลงบันได

“แกก็ต้องไปด้วยไง พอถึงร้าน แกก็ลงไปเอา บอกว่าฉันฝากมารับแทน แล้วเราก็กลับบ้านมาช่วยกันใส่ซอง แหม ฉันนี่ฉลาดจริงๆ”

“ตามใจ ถ้าทะเลาะกันอีก ฉันไม่เกี่ยวด้วยนะ” ศิริษฐ์ตอบพลางปล่อยคนบนหลังลงยืนเพราะต้องใส่รองเท้า ขณะที่เขาเดินไปหยิบกระเป๋าเงิน แต่พอหันมาก็เห็นเพื่อนยืนมองเขาด้วยสายตาเป็นห่วง ชายหนุ่มจึงพูดเย้าว่า

“แค่ช่วยใส่ซองเอง ช่วยมากกว่านี้ก็ทำมาแล้วนะ”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นสักหน้อย”

ศิริษฐ์ยิ้มกว้างขึ้น กนกดารินทร์เป็นอย่างนี้เสมอ ชอบทำเหมือนว่าทุกอย่างเป็นเรื่องซิลซิล แต่สุดท้ายก็จริงจังกับทุกเรื่อง อย่างเรื่องลาออกของเขาก็เหมือนกัน แม้จะคุยกันไปหลายเรื่องแล้ว แต่ถ้ายังไม่ได้รับคำตอบของคำถามแรกที่ทำให้คนรักงานเท่าชีวิตต้องเล่นปราคากลับมากรุงเทพฯ ทันทีละก็ ข้าวปลาที่ปากบอกว่าหิวก็คงไม่ยากกินเท่าไร

“ตกลงตามที่แกคิดมาละกัน คงต้องรบกวนคุณป้าอีกรอบจริงๆ” ชาย

หนุ่มเอ่ยคำตอบออกมาในที่สุด แม้จะรู้สึกลำบากใจอยู่มากที่ต้องรบกวนญาติผู้ใหญ่ของเพื่อนอีกแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้โง่พอที่จะมองไม่ออกว่า ทางที่เพื่อนเสนอมาเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในตอนนี้

“ดี งั้นไปกินข้าวกัน” กนกดารินเอ่ยพลางยิ้มแผ่ว แล้วยื่นมือไปหาคริสซี่มองเงินมือ นั้น แต่เดินไปโยกหัวเพื่อนอย่างมันเขี้ยวแทน แล้วเดินนำออกจากบ้านไป

“แกเลี้ยง” คริสซี่พูดโดยไม่หันมา

“อะไรวะ”

“ฉันคือคนที่กำลังเป็นหนี้อยู่นะ เพราะงั้นต้องประหยัด”

“โห่ ไ้อ้บ้า...ก็ได้ๆ ถือเป็นค่าจ้างที่ช่วยใส่ซองการ์ดแต่งงานแล้วกัน”

หญิงสาวบนหงูหงิง แต่ก็ยอมรับข้อเสนออีกฝ่ายและเดินตามออกจากบ้านไป

๒

ข้อเสนอ

“เอาละ เสร็จแล้ว” กนกดารินทร์เอ่ยขณะสอดซองสีม่วงอ่อนลงในกระเป๋าผ้าที่เตรียมไว้สำหรับการไปแจกการ์ด พอมองซองการ์ดแต่งงานพวกนี้แล้วเธอก็รู้สึกแปลกๆ เพราะมันไม่ใช่การ์ดเชิญไปร่วมพิธีฉลองสมรสของใครที่โหมเลี้ยงนอกจากตัวเธอกับพงศ์พี คนรักที่คบหาดูใจกันมาตั้งแต่ตอนเป็นนักศึกษาทันตแพทย์ชั้นปีที่หก

ตอนที่คบกันเธอก็ไม่คิดว่าจะคบกันได้ยาวนานมาถึงตอนนี้ ด้วยว่าเธอตั้งใจเลือกไปใช้ทุนที่ต่างจังหวัด แต่พงศ์พีตัดสินใจเรียนต่อและกลับมาทำงานเป็นอาจารย์สอนอยู่ใหม่มหาวิทยาลัยเดิม แต่ไปๆ มาๆ ก็ศึกษากันจนมาถึงตอนนี้ อาจเป็นเพราะเป็นคนจริงจังกับงานทั้งคู่ เธอมุ่งมั่นกับงานของเธอในโรงพยาบาลชุมชนแสงอรุณ ขณะที่พงศ์พีเลือกที่จะลาออกจากคณะแล้วไปทำงานประจำอยู่ที่โรงพยาบาลเอกชนเลิศวิธานเวชแบบเต็มเวลา ซึ่งถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด พงศ์พีก็คงจะได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าแผนกทันตกรรมของโรงพยาบาลที่เพิ่งว่างลง และนั่นเป็นเหตุผลทำให้เขาขอเธอแต่งงาน

ถ้าให้ตอบตามจริง กนกดารินทร์ยังไม่อยากแต่งงาน แต่ด้วยอายุและระยะเวลาคบหาที่ยาวนาน เธอเลยตัดสินใจรับคำขอแต่งงานของพงศ์พีทที่จัดอีเวนต์ใหญ่ขอเธอแต่งงานไปเมื่อวันปีใหม่ ซึ่งพอรับคำขอของชายหนุ่มไปแล้วก็ต้องมานั่งเครียด เพราะการแต่งงานครั้งนี้มาซึ่งการทะเลาะกันครั้งใหญ่ระหว่างเธอกับคนรัก

‘ดาทำเพื่อพื้นที่มากพอแล้ว ลาออกมาสว่างครอบครัวกันเถอะ พงศ์รอตามานานแล้วนะ’

หญิงสาวไม่อยากลาออกแต่ก็รู้ว่าถ้าแต่งงานเธอก็จำเป็นต้องเลือกครอบครัว และใช้อย่างที่พงศ์พีทพูด หากมองว่านัดแพทย์จบใหม่มีกำหนดการใช้ทุนสามปี เธอที่มีอายุราชการสิบเอ็ดปีเต็ม ย่างเข้าปีที่สิบสอง ในปีนี้ก็ทำงานเพื่อประชาชนมานานเกินโควตาแล้ว หากเธอจะขอลาออกมาเพื่อดูแลครอบครัวบ้างก็คงไม่มีใครมาต่อว่าเธอได้

‘แต่มันกิน่าเสียดายนะ อุตส่าห์ฟอร์มทีมได้ดีขนาดนี้ อีกอย่าง ถ้าคิดกลับกัน พงศ์ย้ายไปอยู่โรงพยาบาลเอกชนในจังหวัดเดียวกันก็ได้’

และนั่นคือชนวนสำคัญที่ทำให้เธอกับคนรักทะเลาะกันอย่างหนัก พวกเราคบกันมานาน พงศ์พีทมักยอมเธอเสมอเวลาเราทะเลาะกัน แต่กับเรื่องนี้ ชายหนุ่มไม่ยอมให้เธอเลยสักก้าว และนั่นทำให้เธอต้องเลี้ยงที่จะถกเถียงเรื่องนี้กับคนรัก เพราะเธอยังไม่อยากถูกกดดันให้ทำเรื่องลาออกอีก

“หมดแล้วแน่นะ”

เสียงที่ดังมาจากชายหนุ่มร่างสูงที่นั่งอยู่บนโซฟาบ้านของเธอราวกับเป็นบ้านตัวเองทำให้หญิงสาวหลุดจากภวังค์แล้วตอบว่า

“อ้อ หมดแล้ว เย็นนี้อยู่กินข้าวด้วยกันสิ แม่บอกว่าจะทำของโปรดแกด้วยละ ฉันทกลับมาบ้านแท้ๆ ทำไมทำแต่ของที่เก๊ชอบ” กนกดารินทร์ตอบพลางมองสีหน้าวังเวงเต็มแก้มของเพื่อน ทั้งนอนน้อยและถูกเธอก่อแค้นแต่เช้าแต่คริสตัลก็ยังคงเป็นคริสตัล ไม่เคยบ่นสักคำเวลาเธอเอาแต่ใจ เหมือนกับที่เธอไม่เคยบ่นเหมือนกันเวลาต้องกลับมาแก้ไขปัญหาให้เขา

“หึๆ ก็เดือนหนึ่งแกลกลับมาแค่ครั้งสองครั้งนี่หว่า ฮ้าว ขอนอนนะ จะกินข้าวแล้วปลุกด้วย” เสียงของคริสจู่เบาลงเรื่อยๆ แล้วกลับไปทั้งอย่างนั้น

กนกदारินมองท่าทางหมดสภาพของเพื่อน แล้วถอนหายใจอย่างอ่อนใจ

“จะนอนทำไมไม่นอนดิๆ” หญิงสาวบนพุ่มพาลงลุกขึ้นชนงูการัดเชิญไปวางบนโต๊ะ เตรียมไว้ให้หงส์ที่ซึ่งน่าจะมาหาเธอตอนเย็นพรุ่งนี้เพื่อชนขึ้นรถ

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น หญิงสาวจึงล้วงเอาโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู แม้จะเป็นเบอร์แปลกตาที่ไม่ได้บันทึกไว้ แต่เพราะเธอทำหน้าที่ประสานงานให้หลายกลุ่มงาน เธอจึงกดรับสาย

“สวัสดีค่ะ...สวัสดีค่ะ”

ไม่มีเสียงตอบรับจากคู่สนทนาที่โทร. เข้ามา กนกदारินเลยลดโทรศัพท์ลง แล้วกดตัดสายไป

“สงสัยจะโทร. ผิด”

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ได้ดังมาจากเครื่องของกนกदारิน แต่เป็นโทรศัพท์ของคริสจู่ที่วางอยู่บนโต๊ะรับแขก มันดังอยู่ชั่วครู่เข้าของโทรศัพท์ก็เลื่อนมือไปหยิบ แล้วกดรับสายทั้งที่ไม่ลืมหา

“ฮัลโหล...ครับ ผมคริสจู่...ครับ!”

พี่บ!

ร่างสูงผุดลุกขึ้นนั่งพร้อมกับยกมือขึ้นลูบหน้า กนกदारินที่เดินกลับมาหาถึงกับเลิกคิ้ว แต่เพราะสีหน้าของเพื่อนดูจริงจัง เธอเลยทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ ฟังชายหนุ่มตอบคู่สนทนาว่า

“อาจารย์รู้เรื่องมาจากไหนครับ...เอ่อ ครับ ได้ครับ สะดวกครับ...”

ครับ แล้วเจอกันครับ”

“ใครโทร. มาเหรอ” กนกดารินถามทันทีที่คริสฐ์ลดมือที่ถือโทรศัพท์ลง

“อาจารย์หมอเด่นชัย”

“ปู่เด่น?” กนกดารินทวนเสียงสูงอย่างแปลกใจพลาถลอกตาครุ่นคิด นายแพทย์เด่นชัย ทรัพย์รักษ์ เป็นเพื่อนสนิทที่สุดกับคุณปู่ของเธอ สมัยหนุ่มๆ ทั้งสองคนคือผู้บริหารโรงพยาบาลมือทองที่ไม่ว่าคนทั้งคู่จะเข้าดูแลการบริหารกิจการแผนกไหนของโรงพยาบาล ก็มักจะพลิกฟื้นสถานะทางการเงินของโรงพยาบาลจากที่ขาดทุนให้เป็นโรงพยาบาลที่ทำกำไรได้ อย่างเป็นกอบเป็นกำ การที่อาจารย์หมอต่านนี้โทร. มาหาคริสฐ์ หญิงสาวจึงพอเดาได้ว่า น่าจะเป็นเพราะคุณปู่ของเธอติดต่อไปเพื่อหาช่องทางให้คริสฐ์แน่นอน

“ใช่ ดูเหมือนท่านจะรู้ว่าฉันต้องการลาออกเลยอยากชวนไปทำงานด้วย”

“จริงเหรอ!” กนกดารินถามด้วยน้ำเสียงดีใจสุดๆ

“ใช่ แต่เห็นว่ามีเงื่อนไขอีกสองสามข้อที่อยากคุยต่อหน้าเลยนัดคุยกันที่บ้านท่านตอนหกโมงเย็น” คริสฐ์เอ่ยพลางเหลือบไปมองนาฬิกา

“บ้านของปู่เด่นอยู่อีกมุมเมืองเลยนะ ถ้าจะไปที่ก็ต้องรีบแล้ว ไปสายไม่ได้”

“ก็ไหนะลิ เพราะฉันนี่คงไม่กินข้าวบ้านแกแล้วนะ ฉันว่าจะออกเลย” ชายหนุ่มตอบแล้วทำท่าจะลุก แต่กนกดารินดึงมือเขาไว้

“ให้ฉันไปด้วยเปล่า”

คริสฐ์สบตาเธอแล้วส่ายหน้า แต่กนกดารินกลับแย้งว่า

“ให้ฉันไปด้วยแหละดี เผื่อเงื่อนไขมันโหดมากไป ฉันจะได้ช่วยอ้อนไ้ ปู่เด่นเอ็นดูฉันจะตาย”

พออีกฝ่ายพูดอย่างนี้ คริสฐ์ก็เถียงไม่ออก กนกดารินเลยรีบลุกแล้ว

พูดต่อว่า

“ฉันฉันขอไปเปลี่ยนชุดให้เรียบร้อยกว่านี้หน่อยก่อน แกรอแป๊บหนึ่งนะ”

“อือ”

“ห้ามไปก่อนนะ”

“ไม่ไปก่อนหรอกน่า” คริสต์ตอบ แต่ก็ยังทำท่าจะออกเดิน

“แล้วจะเดินไปไหนอะ ห้ามหนีไปคนเดียวนะ”

“ก็แกไปเปลี่ยนชุด ฉันก็จะไปหาคุณน้า บอกว่าเย็นนี้พวกเราไม่กินข้าวเย็นที่บ้านไง” คริสต์ตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ จนกนกดารินยิ้มกว้าง

“ดีจ้ะ” หญิงสาวรับคำ แล้วพุ่งตัวขึ้นไปบนห้องเธอที่ชั้นสอง ซึ่งขณะที่เธอเลื่อนผ่านม่านบันได เธอก็ยังแอบมองว่าคริสต์เดินไปทางห้องครัวจริงๆ หรือเปล่า เมื่อเห็นเพื่อนสนิททำตามทีพูด กนกดารินก็วางใจแล้วรีบตรงไปยังห้องนอนตัวเองทันที

คริสต์เคยพบนายแพทย์เด่นชัยหลายครั้ง ทั้งในฐานะเพื่อนสนิท คุณปู่ของกนกดาริน และในฐานะอาจารย์หมอพิเศษที่มาสอนที่คณะตอนเขาเรียนเฉพาะทางศัลยศาสตร์ช่องปาก แม้อีกฝ่ายจะเป็นนายแพทย์แต่ก็เชี่ยวชาญด้านโลหิตวิทยาเป็นพิเศษจึงได้รับเชิญมาสอนในหัวข้อนี้ให้นักศึกษาทันตแพทย์และทันตแพทย์ประจำบ้านอยู่บ่อยครั้ง เขาเคยได้ยินมาว่าท่านเป็นนักบริหารที่เก่งกาจด้วย แต่นี่เป็นครั้งแรกที่คริสต์ได้เข้าพบท่านผู้นี้ในฐานะนายจ้าง

“หัวหน้าแผนกเลยเธอครับ” คริสต์ถามหลังจากฟังรายละเอียดการจ้างงานจากปากของเด่นชัยจนจบ

“ใช่ น่าสนใจน้อยไปเธอ”

คริสต์รับสายหน้า ขณะที่มือถือแฟ้มรายงานผลประกอบการของแผนกทันตกรรมโรงพยาบาลเลิควิชาญเวชอยู่ แม้ว่าเขาไม่ใช่หมอคนที่

เชี่ยวชาญการบริหาร แต่ก็พอ懂บการเงินและรายงานเหล่านี้เป็นอยู่บ้าง เนื่องจากช่วงแรกของการทำงานในคณะ เขารับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการคลินิกพิเศษของคณะ เพราะไม่มีใครอยากทำงานนั้นก็เลยโยนให้ หมอใหม่รับไป เท่าที่ดู แผนกทันตกรรมของโรงพยาบาลเลิควิชญวชนน่าจะ มีปัญหาอยู่ระดับหนึ่งเลยทีเดียว การที่เขาเข้าไปเป็นหัวหน้าแผนกในเวลา แบบนี้ก็ออกจะสุ่มเสี่ยงพอสมควร

“หรือว่ากลัว”

คำถามนั้นทำให้คริสฐ์ละจากความคิดตัวเองมาสบตาหนุ่มใหญ่วัย เจ็ดสิบป้ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ก่อนที่เขาจะเอ่ยขึ้นนกดารินก็แย้งขึ้น ก่อนว่า

“ตัวเลขมันแดงมากขนาดนี้ก็ต้องกลัวไหมล่ะคะ”

เด่นชัยหันไปยิ้มให้หลานสาวของเพื่อนรุ่นพี่

“กลัวตัวแดง หรือว่ากลัวแฟนเราเสียใจที่ไม่ได้ตำแหน่งหัวหน้า แผนก”

คริสฐ์ลอมมองสีหน้าของเพื่อนแต่ก็พบเพียงความกังวลที่แทบสังเกต ไม่เห็นถ้าไม่ใช่คนสนิทกันจริงๆ ขณะไดยินเธอตอบว่า

“ตำแหน่งเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ พงศ์คงเข้าใจแหละค่ะ”

คนสูงวัยยิ้มรับคำตอบแล้วหันมามองคริสฐ์

“แล้วคนที่ผู้ใหญ่เห็นสมควรแล้วละ จะรับงานนี้ไหมละ”

ชายหนุ่มนิ่งอึ้งไปเพราะคิดว่าอีกฝ่ายคงรู้สถานการณ์ของเขาดีพอควร ถึงได้จงใจโยนคำถามนี้มาให้ ซึ่งเขาก็ไม่ได้โกรธคนสูงวัยที่น่าเคารพคนนี้ เลย เนื่องจากเขาในตอนนั้นก็ไม่มีทางเลือกเท่าไรนัก

“เออ แต่ถ้าผมรับงานนี้ ผมอาจต้องจ่ายทุนคืนให้คณะ...”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง” เด่นชัยเอ่ย พลางขยับตัวไปเลื่อนแฟ้ม อีกแฟ้มซึ่งวางอยู่ตรงหน้าเขาไปให้คริสฐ์

ชายหนุ่มหยิบแฟ้มใหม่มาเปิดดูก็พบว่า เป็นสัญญาจ้างงานที่ระบุ

จำนวนเงินเดือนที่จะได้รับ และเงินที่ต้องใช้ในการชำระคืนทุนให้แก่คณะ
แบบเต็มวงเงินในงวดเดียว

“นี่มัน...”

“ผมยินดีชำระคืนทุนที่เหลือทั้งหมดแทนคุณ แลกกับสัญญาจ้างงาน
ที่มีกำหนดห้าปี คุณจะได้รับเงินเดือนเหมาะสมกับฝีมือคุณแน่นอน โดยมี
ข้อแม้สองข้อ”

คริสจู้และกนกดารินทร์หันไปมองเด่นชัยเป็นตาเดียว

“หนึ่ง ผมต้องการให้คุณตรวจสอบการทำงานของแผนกพันตกรรม
เกี่ยวกับการบริหารคลังวัสดุ การบริหารจัดการคลินิก และปัญหาด้านกำลัง
พลอย่างละเอียด โดยส่งรายงานการตรวจสอบพร้อมเสนอแนะวิธีการแก้ไข
ปัญหาในแต่ละเรื่องมาให้ผมเป็นรายเดือน”

คริสจู้กลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ไม่ใช่เพราะเนื้อหางานที่ดูจะ
เป็นงานหิน แต่เขาสัมผัสได้ถึงน้ำหนักความสำคัญและความจริงจังของสิ่ง
ที่คนตรงหน้ากำลังพูดเป็นอย่างดี สิ่งที่คุณตรงหน้าต้องการให้เขาทำคือการ
ปฏิวัติแผนกนี้จากแก่นรากของการบริหาร ซึ่งหากเด่นชัยต้องการได้รับ
ผลลัพธ์ที่ทรงประสิทธิภาพจริงๆ ทำไมไม่เลือกใครสักคนที่เป็นคนใน แต่
กลับเป็นเขาที่เป็นคนนอกให้เข้าไปทำแทน

‘คำตอบก็คงมีแค่คำตอบเดียว นั่นคือปัญหามันน่าจะเกิดจากคนใน
และหนึ่งในคนในที่เกี่ยวข้อง...’ คริสจู้หันไปมองกนกดารินทร์ที่มีสีหน้าจริงจัง
ขึ้นทันที ผิดแผกกับรอยยิ้มเล่นหัวในตอนแรกลิบลับ

เพื่อนสาวของเขาเป็นหัวหน้าฝ่ายพันตกรรมของโรงพยาบาลชุมชนมา
สิบกว่าปี ไม่มีทางที่เธอจะไม่เข้าใจสิ่งที่คุณหมอเด่นชัยต้องการจะสื่อ เพราะ
หนึ่งในคนในที่เกี่ยวข้องของแผนกนี้คือคนที่เธอกำลังจะแต่งงานด้วย...
‘พงศ์รพี’

“สอง คุณจะเข้าไปในฐานะหัวหน้าแผนกคนใหม่แทนคนเก่าที่เพิ่ง
ลาออกไป โดยอำนาจการแต่งตั้งของบอร์ดบริหารของโรงพยาบาลในตอนนี

เป็นผู้เลือกเข้ามา และจนกว่าผมจะส่งสัญญาณให้เปิดเผยตัว ห้ามคุณ
แพร่พรายว่าคุณเป็นคนของผม...ปฎิหมายถึงห้ามทุกคนรู้นะ หนูดา”

กนกดารินทร์สบตาคริสตัสแวบหนึ่ง แล้วหันไปค้อมศีรษะรับคำอย่าง
เข้าใจ

“หนูทราบค่ะ ว่าอะไรควรไม่ควร”

เด่นชัยยิ้มแล้วเปลี่ยนระดับน้ำเสียงจากเคร่งขรึมจริงจังให้อ่อนลง
ขณะถามคริสตัสว่า

“ว่าไง สนใจไหม”

“ครับ แต่ผมเกรงว่าตัวเองจะไม่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้”

คนสูงวัยกว่ายิ้มกว้าง “เพราะอายุน้อยไปที่จะเป็นหัวหน้า หรือเพราะ
แน่ใจว่าไม่มีความสามารถพอ”

คริสตัสสบตาเด่นชัยนิ่ง แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังพุดยั่วยุเขา แต่ชาย
หนุ่มก็ต้องยอมรับว่ามันได้ผล หากตัดเรื่องเขาไม่มีทางเลือกจริงๆ นอกจาก
ไปกู้เงินกับคุณปู่ของกนกดารินทร์ แต่ต่อให้เขาไม่เป็นหนี้ก้อนโต การไปอยู่ใน
ตำแหน่งที่ต้องประสานงานกับคนเป็นจำนวนมาก มันเป็นฝันร้ายของเขา
ชัดๆ

‘มึงเคยลองมาแล้ว และล้มไม่เป็นท่าให้เห็นอยู่นี่ไง ไอ้ตัวง’

ลึกๆ ในใจเขากำลังร้องตะโกนบอกอย่างนั้น ทว่าสายตาของเด่นชัย
ที่มองมาอย่างเชื่อมั่นในตัวเขา มันทำให้คริสตัสรู้สึกว่าเขาอยากกระโจนลงไป
เพื่อลองทำอะไร ที่เขาหวาดกลัวนั้นอีกครั้ง

‘ถ้ารับงานนี้ เราก็ไม่ต้องรบกวนคุณปู่ของไอ้ดา’

“อาจารย์มีเวลาให้ผมคิดเท่าไรครับ”

มุมปากของเด่นชัยยกขึ้น “อีกไม่กี่วันก็จะสิ้นเดือน งั้นเอาถึงสิ้นเดือน
ดีไหม เวลาจ่ายเงินเดือนจะได้ไม่ง”

คริสตัสอยากยิ้มตาม แต่ความกังวลในใจทำให้เขาทำได้แค่เพียงยกมือ
ไหว้ขอบคุณคนที่หยิบยื่นโอกาสให้แก่เขา

“ผมขอเอกสารนี้ไปประกอบการตัดสินใจด้วยได้ไหมครับ”

เด่นชัยผายมือ “ได้เลย เดี่ยวผมจะให้เลขานุการอีเมลรายละเอียดเชิงลึกทั้งหมดให้ด้วย แม้จะดูยุ่งไปหน่อยที่ข้อมูลจะรั่วไหล แต่ผมเชื่อว่าคุณคงรู้ว่าควรเก็บรักษาความลับยังไง”

“ขอบคุณมากครับ ฉันขออนุญาตกลับก่อน ดาจะกลับกับฉันเลยไหม”

“ไปสิ เอาไว้ดาจะมาราพบพร้อมการ์ดเชิญนะคะ” กนกดารินเอ่ยด้วยรอยยิ้มสดใส

“จะ ขับรถกลับดีๆ หวังว่าปูจะได้รับข่าวดีก่อนสิ้นเดือนนะ”

กนกดารินยิ้มกว้างแล้วลุกขึ้นยกมือไหว้พร้อมกับคริสจู้อีกครั้ง ก่อนจะพากันเดินออกจากห้องรับแขก และพบคุณแม่บ้านของคฤหาสน์ตระกูลทรัพย์รักษ์ยืนรอเพื่อนำทางไปยังหน้าบ้าน

“แจะรับไหม” เพื่อนสนิทถามทันทีที่รถยนต์เคลื่อนตัว

“นั่นสิ”

“รับเถอะแะ”

คริสจู้เหลียวตาไปมองเพื่อนแวบหนึ่ง กนกดารินเลยย้าว่า

“ดอกเบ๊ยก็ไม่ต้องเสีย แะมเงินเดือนก็สูงด้วยนะ”

“แต่ต้องทำงานกับพงศ์”

ความเงิบเกิดขึ้นในห้องโดยสารรถยนต์ไปสักพัก ขณะที่ไม่มีใครพูดอะไร เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น กนกดารินหยิบโทรศัพท์ของเธอออกมาดูหน้าจอแล้วกดรับสาย

“สวัสดีค่ะ...สวัสดีค่ะ เออ ได้ยินเสียงฉันไหมคะ...ฉันขออนุญาตวางสายนะคะ”

“ใครเธอ” ชายหนุ่มถาม

“ไม่รู้สิ เมื่อบ่ายก็โทร. มาแบบนี้ แต่ก็ไม่พูด ไม่รู้สัญญาไม่ดีหรือ

โทรศัพท์ฝ่ายนั้นนั่นเอง”

“พวกประกันหรือเปล่า” คริสจู้เอ่ย

“ช่างเถอะ คุณเรื่องของแกดีกว่า ไม่ต้องไปห่วงเรื่องพงศ์หรือก อายุ
ปุ่นนี้แล้วจะหึงอะไรอีก ยังไงมันก็เปลี่ยนความจริงที่ฉันกับแกตัวติดกัน
อย่างนี้ไม่ได้อยู่ดี”

คริสจู้หัวเราะในลำคอ ตั้งแต่เลิกจนโตพวกเราก็ตัวติดกันตลอดเวลา
ทั้งเขาและกนกดารินเลยมักจะมีปัญหากับคนรักเรื่องหึงหวงตลอด เขาหึง
ไม่เท่าไร ทั้งชีวิตมีแฟนอยู่สองคน คนแรกเลิกกันเพราะแสดงความหึงหวง
มากไป เขาเลยเลิก ส่วนคนที่สองฝ่ายหญิงขอเลิกเองเพราะว่าทนนิสัยเขา
ไม่ได้ ตั้งแต่นั้นเขาก็ไม่มีแฟนอีกเลย

ส่วนคนที่หนึ่งเป็นตุ๊กตาทหารทำให้เขาตอนนี้ ด้วยความที่มีมนุษย-
สัมพันธ์ดีเลยมีแฟนมาหลายคน แต่คบกันไม่ยืดสักคน เลิกเพราะหึงหวง
บ้าง เลิกเพราะกนกดารินมีความเป็นตัวของตัวเองสูงเกินไปบ้าง จนกระทั่ง
เรียนปีหก กนกดารินบอกเลิกแฟนคนล่าสุด พงศ์พีเพื่อนร่วมชั้นปีจึงเริ่ม
จีบ และคบกันยาวมาจนถึงตอนนี้

“มันก็คงอยากให้แกตัวติดกับมันแหละ ได้ข่าวว่าปีที่แล้วก็ยกเลิก
ทริปปิ้งอังกฤษไม่ใช่หรอ”

“เออ ติดพรีเซนต์งานของจังหวัด แต่ฉันก็ไม่ได้ห้ามนะที่เขาไปเที่ยว
กับเพื่อนที่โรงพยาบาล”

“เหมือนกับที่ยกเลิกทริปปิ้งเที่ยวทะเลเมื่อเดือนก่อน” คริสจู้ยังคงพูด
ต่อจนกนกดารินหันมาค้อน

“ก็ช่วงสองสามปีนี้นั้นยุ่งมากจริงๆ ก่อนหน้านี้ก็ไปเที่ยวกันตั้งเยอะ
แล้วนี่นา พงศ์เข้าใจฉันนะ”

คริสจู้พยักหน้ารับ แล้วเพิ่งความสนใจมองถนนข้างหน้าซึ่งสายฝน
เริ่มโปรยลงมา เย็นวันศุกร์หลังเลิกงานกับฝนตกเป็นการจับคู่ที่เลวร้ายจริงๆ
แต่เพราะเขามีเรื่องต้องคิด ชายหนุ่มเลยขับรถไปเสียบๆ จนเกือบลืมไปว่า

มีคนนั่งมาด้วยกระทั่งนกกดารินเอ๋ยขึ้น

“ท่าทางงานจะเข้าแล้วละ ดั่ง”

“หือ?” คริษฐ์หันมามองก็เห็นนกกดารินหันหน้าจ่อโทรศัพท์ซึ่งเป็นหน้าแอปพลิเคชันคุย มันมีภาพที่ถ่ายจากมุมไกลเป็นภาพเขากับนกกดารินกำลังช่วยกันขนถุงการ์ดแต่งงานลงจากรถเพื่อเอาเข้าบ้าน ตามด้วยข้อความที่เพิ่งขึ้นมาว่า ว่า

PongRaPee ดามาถึงกรุงเทพฯ แล้วทำไมไม่บอกพงศ์

PongRaPee แล้วไปหาไอ้ดั่งเนี่ยนะ

PongRaPee นั่นมันการ์ดแต่งงานของเราจะดา ทำไมไม่รอฟัง

PongRaPee ตอนนี้อยู่ไหน

PongRaPee กลับมาคุยกันที่บ้าน

คริษฐ์สับตาเพื่อนแวบหนึ่ง แล้วหันไปมองสภาพการจราจรที่ติดขัดจนไม่ขยับ ก่อนจะถอนหายใจแรงๆ

“โทร. ไปคุยกันก่อนไหม สภาพรถติดแบบนี้เร็วสุดน่าจะถึงบ้านหลังสี่ทุ่ม” คริษฐ์เสนอ

“ไม่ อารมณ์ร้อนอย่างนี้ ฉันพูดยังไม่จบประโยค พงศ์ได้โมโหแล้วตัดสายฉันแน่ และถ้าเขาทำอย่างนั้นฉันก็คงโมโหกลับบ้าง” นกกดารินตอบ

คริษฐ์เห็นด้วยเพราะเขาเห็นการทะเลาะแบบนี้มานานับครึ่งไม่ถ้วน

“ฉันก็ส่งข้อความไปบอกว่าน่าจะถึงดีก็”

หญิงสาวยังคงนิ่ง คริษฐ์เลยได้แต่ถอนหายใจ แล้วภาวนาให้ฝนหยุดตกซะทีเพื่อพวกเขาจะได้ไปถึงบ้านของนกกดารินเร็วกว่าที่คาดการณ์ไว้

๓

เพื่อนกับแฟน

กนกดาารินรู้ดีว่าคนรักของเธอชื่อหึงแคไหน แม้เธอจะวางตัวดีและชัดเจนมากเพราะไม่ต้องการให้ความรักระยะไกลมีอุปสรรค แต่มีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้นที่หึงแคสามของเธอไม่เคยเรียนรู้ นั่นก็คือเขาควรเลิกหึงหวงเธอกับคริสตัลได้แล้ว

คริสตัลเป็นยิ่งกว่าเพื่อน คนคนนี้เป็นคนในครอบครัวของเธอ แม้พวกเราจะไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน แต่ไม่มีสักช่วงเวลาในชีวิตของเธอที่จะไม่มีผู้ชายคนนี้อยู่ คริสตัลเป็นยิ่งกว่าพี่ เป็นมากกว่าน้อง เป็นคนสำคัญของเธอในทุกๆ ความหมายที่ไม่ใช่คู่ชีวิต เธอเคยพูด เคยอธิบายเรื่องนี้ให้คนรักฟังมาหลายครั้ง และทุกครั้งก็มักจบลงด้วยความมึนตึ๊ง สุดท้ายเราสองคนก็เหมือนเลี้ยงที่จะไม่พูดเรื่องนี้กัน

‘ครั้งนี้ก็คงเหมือนกัน’ กนกดาารินบอกตัวเองขณะลงจากรถ แล้วเดินเข้าสู่ตัวบ้านโดยมีคริสตัลเดินตาม

“ไอ้ชาติชั่ว!”

เสียงตะโกนดังขึ้นทันทีพร้อมกับร่างลั่นหัดของพวงค์พีที่พุ่งตัวผ่าน

กนกดารินตรงเข้าไปต่อยคริษฐ์ แต่คริษฐ์ไหวตัวทัน เขาเลยเบี่ยงตัวหลบ แล้วขยับตัวถอยห่างไปได้ทัน และเป็นจังหวะเดียวกับที่กนกดารินพุ่งตัวเข้ามาขวางหน้า แล้วร้องบอกเสียงดังลั่นว่า

“หยุดนะพงศ์ อย่ามามีเรื่องกันในบ้านดา!”

พงศ์พิถีโกรธสุดขีดจนใบหน้าบิดเบี้ยวชี้หน้าคริษฐ์พร้อมกับตะโกนต่อไปว่า

“ก่อเรื่องเหรือ ใครกันแน่ที่ก่อเรื่อง ดาหายไปในกับมันมาทั้งวัน จนนี่ก็เข้าวันใหม่แล้วเพิ่งกลับบ้าน ใครกันแน่ที่ก่อเรื่อง!”

หญิงสาวรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังโกรธ แต่สิ่งที่เขาพูดก็ทำให้เธอโกรธจนควันออกหูเหมือนกัน เพราะคำพูดนั้นมันเท่ากับว่าเขากำลังดูถูกเธอ อาจจริงที่ผู้หญิงไม่ควรไปไหนมาไหนกับผู้ชายสองต่อสองจนดึกดื่น มันทำให้น่าสงสัย และอาจเกิดข้อครหาไปในทางเสียหายได้ แต่พงศ์พิถีคือคนที่รู้จักเธอกับคริษฐ์มากที่สุด อย่างน้อยก็รู้จักกันมาเกือบก่อนชีวิต ความคิดแบบนี้มันควรเกิดขึ้นในหัวของเขางั้นเหรือ

“ดารู้ว่าพงศ์กำลังโกรธ เพราะงั้นดาจะให้โอกาสพงศ์ถามใหม่” กนกดารินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยะเยียบ จนคนหัวร้อนที่อารมณ์เดือดพล่านเริ่มรู้ตัว แล้วถามกลับเสียงห้วน

“ดาไปไหนกับมันมาจนดึกดื่นปานนี้”

หญิงสาวลอบถอนหายใจยาวอย่างแผ่วเบา ก่อนตอบว่า

“มีผู้ใหญ่ที่ดากับตัวงเคารพอยากเจอตัวน แล้วตอนขากลับฝนตก รดเลยติดมาก ก็เลยมาถึงบ้านช้า”

“ผู้ใหญ่คนไหน”

“ญาติผู้ใหญ่ของตัวง พงศ์ไม่รู้จักหรอ?”

เพราะไม่อยากแพร่กระจายเรื่องงานใหม่ของคริษฐ์เธอเลยโกหก มันก็เหมือนกับทุกครั้งที่ไม่อยากให้อีกฝ่ายซักไซ้เรื่องของคริษฐ์เพราะรู้ว่าทั้งสองไม่ชอบกัน เธอเลยต้องแยกพวกเขาออกจากกันด้วยวิธีนี้

“ญาติไธ่ด้ว้ง แล้วจะอยากเจอตาทำไม”

“อันนั้นมันเรื่องส่วนตัวนะ” คริสต์อ้อยแทรกขึ้น นั่นจึงเหมือนกับเติมเชื้อไฟในดวงตาของพงศ์พีให้ลุกโชนมากขึ้น

“ใช่ เรื่องส่วนตัวของมึง แต่มึงมายุ่งกับผู้หญิงของกูเง”

“พงศ์!” กนกดารินปรามคนรักเสียงสูง แล้วขยับตัวไปบังคริสต์ไว้มากขึ้น ก่อนพูดต่อว่า

“...ญาติคนนี้รู้จักตาด้วย แล้วเขารู้ว่าตากำลังจะแต่งงานก็เลยบอกด้ว้งให้ชวนตาไปด้วย มันก็แค่นั้น ใครจะคิดว่าหากลับฝนมันจะตกหนัก จนรถติดแห้งก็อยู่บนถนนนานแบบนี้”

พงศ์พีจะสายตาจากใบหน้าของคริสต์มาสบตาหญิงสาว ความโกรธยังคุกรุ่นอยู่ในดวงตาเขา แต่กนกดารินไม่คิดจะหลบตา เธอไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่เคยทำผิดต่อเขาหรือตัวเอง เธอหวังเพียงแค่ให้เขามีสติพอจะมองเห็นความจริงที่สำคัญที่สุดในการครองชีวิตคู่ร่วมกัน นั่นก็คือความเชื่อใจในกันและกัน

“แล้วทำไมตาต้องโกหกพงศ์ ตาอยู่กรุงเทพฯ อยู่แล้ว ทำไมถึงบอกพงศ์ว่าจะมาถึงพรุ่งนี้”

พอโดนถามประเด็นนี้ กนกดารินก็มีสีหน้าอ่อนลงแล้วตอบอย่างยอมรับผิดว่า “ตาขอโทษ ดาลงมาจากแสงอรุณเร็วเพราะเป็นห่วงด้ว้ง และที่ไม่บอกพงศ์เพราะรู้ว่าพงศ์จะเป็นแบบนี้เง”

“แล้วการโกหกจะทำให้พงศ์รู้สึกดีขึ้นหรือตา ว่าที่ภรรยาของพงศ์โกหกเพื่อมาหาผู้ชายอื่น” พงศ์พีถามกลับด้วยน้ำเสียงที่ขมกลั่นความโกรธไว้งนกนดารินรู้สึกผิดมากขึ้น แต่ความรู้สึกนั้นก็คงอยู่ไม่นานเมื่อเธอคิดได้ว่า ที่มันเป็นแบบนี้ก็เพราะพงศ์พีไม่เคยทำความเข้าใจเรื่องราวที่เธอพยายามเล่าให้ฟังเลยว่า คริสต์เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเธอ

เมื่อพี่น้องของเรากำลังเดือดร้อนและเจ็บปวด แล้วเราจะมาดูแลบ้างไม่ได้เลยงั้นหรือ ทำไมเขาต้องบีบบังคับเธอให้ต้องเลือกระหว่างเขากับ

คริสตี้ และเพราะพงศ์พีเป็นแบบนี้ไง เธอจึงพยายามไม่ให้ทั้งสองคนมาเจอกัน แต่มันกลับทำให้เธอกลายเป็นผู้หญิงไม่ดีไปเสียอย่างนั้น

“ดั่งไม่ใช่ผู้ชายอื่น ต้องให้ดาพูดอีกก็ครั้งละพงศ์ ว่าเขาคือคนในครอบครัว...”

“ถ้าไม่ได้คลานตามกันออกมาจากห้องแม่ก็ไม่มีใครเรียกผู้ชายที่พร้อมจะพาผู้หญิงขึ้นเตียงได้แบบมันว่าเป็นคนในครอบครัวหรอก!”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นโลกนี้จะมีคำว่า ‘เพื่อน’ ไปทำไมล่ะ” หญิงสาวโต้กลับ

“ดา!”

กนกดารินรู้สึกเลยว่าดวงตาของเธอร้อนผ่าวก่อนจะมีม่านน้ำตาเอ่อขึ้นออกมาขณะที่เธอพูดใส่หน้าคู่หมั้นว่า

“พงศ์ไม่เคยไปไหนกับเพื่อนจนตึกหรวอ เอาจ่ายๆ อย่างทริปไปเที่ยวทะเล ก๊วนที่ไปกับพงศ์ก็มีผู้หญิง อยู่ค้างคืนกันอย่างนั้น ทำไมดาไม่เห็นจะคิดเลยว่าพงศ์จะทำอะไรแบบนี้”

“เพราะพงศ์ไม่ได้เป็นคนแบบนี้ไง!”

“แล้วดาเป็นคนแบบนี้หรือ”

แหะ!

ในที่สุดหยดน้ำตาจากที่ไหนไม่รู้ก็ร่วงพรูออกมา ม่านน้ำที่ไม่คุ้นเคยทำให้กนกดารินชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะยกมืออันเย็นเฉียบปาดมันออกริมฝีปากมัมแน่น เธอไม่ใช่คนร้องไห้ง่าย และเชื่อว่าตอนนี้เธอก็ไม่ได้ร้องไห้ เพราะความเจ็บปวด แต่เป็นความเจ็บใจ

เจ็บใจคนรักซึ่งคบหากันมานานกล้าพูดดูถูกเธอได้ถึงขนาดนี้

เจ็บที่สมองอันแสนปราดเปรื่องของเธอคิดหาคำพูดมาได้แย่งเขาไม่ได้

และเจ็บที่สุด ที่แวบหนึ่งเธอมองไม่เห็นอนาคตของการร่วมชีวิตกับผู้ชายคนนี้เลย แม้พวกเธอมีแผนจะแต่งงานกันในเดือนหน้าก็ตาม

“เสียงดังอะไรกัน” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากบันไดชั้นสอง

“พ่อ...” กนกดารินพิมพ์ำ รีบหยุดน้ำตาตัวเองแล้วตอบกลับว่า

“มีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อยค่ะ แต่ไม่มีอะไรแล้ว พ่อเข้านอนแล้ว ไม่ใช่เธอค่ะ”

ชายวัยกลางคนในชุดกางเกงผ้าแพรเดินลงบันไดมามองคนรุ่นลูก ทั้งสามคนอย่างพิจารณา แต่ก็เลือกที่จะตอบลูกสาวว่า

“แม่เข้านอนแล้ว แต่พ่อเพิ่งสวดมนต์เสร็จ ออกจากห้องพระก็ได้ยินเสียงโวยวายกันดังลั่นเลย ลูกเพิ่งกลับมาเหรอ ตาพงศ์มารอตตั้งแต่หัวค่ำแล้ว”

กนกดารินหันไปสบตาคูรักเล็กน้อย แล้วจึงหันไปตอบพ่อว่า

“ค่ะพ่อ ฝนตก รดเลยติดมาก พ่อไปนอนเถอะค่ะ เดี่ยวดาส่งแขกเอง”

“ดา...” พงศ์พีเอ่ยเสียงอ่อนเพราะเธอใช้คำว่า ‘แขก’ กับเขา

หญิงสาวไม่สนใจ รอยยิ้มส่งพ่อจนเดินขึ้นชั้นสองไปแล้วจึงหันมาสบตาทงศ์พี

“ตอนนี้พวกเราอารมณ์ร้อนด้วยกันทั้งคู่ เพราะงั้นพงศ์กลับไปก่อนดีกว่า”

“แต่ว่า...” พงศ์พีแย้งพลาญยื่นมือออกไปหาเธอ แต่หญิงสาวกลับก้าวถอยหลังไป แล้วพบว่าเธอถอยไปชนกับแผ่นอกของเพื่อนสนิท จนทำให้แวตารู้สึกผิดของพงศ์พีเมื่อก็เปลี่ยนกลับมาวโรจหนักอีกครั้ง นั้นทำให้นักดารินเรียกสติตัวเองกลับมาได้และพูดไปว่า

“แต่ถ้าอยากคุยต่อ ดาก็ยังไม่สามารถพูดอะไรได้นอกจาก...เรื่องแบบนี้มันตบมือข้างเดียวไม่ดัง”

“ดา! นี่ดาหมายความว่า...”

กนกดารินมองคนรักตาแข็ง “ดาไม่ได้หมายความว่าอะไรทั้งนั้น ดาแค่อยากรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ดาในสายตาทงศ์เป็นผู้หญิงแบบนั้นหรือ”

ใบหน้าของพงศ์พีซีดเผือด ขณะที่กนกดารินถามต่อว่า

“ถ้าดาเป็นผู้หญิงแบบนั้นจริงๆ ทำไมไม่เลิกกับดาเสียให้รู้แล้วรูดไปละ มาทนคบกับผู้หญิงที่พงศ์ไม่แม้แต่จะมีความเชื่อใจให้แบบนี้เป็นสิบปีทำไม มาขอดาแต่งงานทำไม ตอบมาสิ!”

เมื่อโพล่งคำพูดเหล่านั้นจบ น้ำตาที่กลั้นเอาไว้เพราะกลัวพ่อเห็นก็พลันทะลักล้นเข้าตาไม่หยุดจนเธอเองยังตกใจ ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ใช้เพียงหลังมือปาดน้ำตาที่ไหลพรากทิ้งไปเพียงลวกๆ พลังพูดต่อว่า

“กลับไปเถอะพงศ์”

“ดา แต่ว่า...”

พงศ์พีทำท่าจะก้าวเข้ามาหา แต่กนกดารินกลับมองเขานิ่งและย้ำเสียงเข้มหนักแน่นว่า

“พงศ์ได้ถามในสิ่งที่อยากถาม และดาก็ตอบให้แล้ว ทำงานมาทั้งวันก็กลับไปพักเถอะ ดาเองก็อยากจะพักเหมือนกัน เอาไว้อารมณ์เย็นกว่านี้เราค่อยมาคุยเรื่องของเรา”

พงศ์พีมองด้วยสายตาขอร้อง แต่เมื่อเห็นเธอยังมองเขานิ่ง คู้หมั้นหนุ่มเลยตัดใจ ก่อนจะเสมือไปยังรถที่ใส่การ์ดแต่งงานที่เธอวางตั้งไว้ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่ดีขึ้นหน่อยว่า

“เดี๋ยวพงศ์ขนการ์ดพวกนี้ไปไว้ในรถเลยแล้วกันนะ”

“ไม่ต้อง”

พงศ์พีชะงัก แล้วหันมาสบตาคู้หมั้นสาว กนกดารินเลยตอบเสียงดังฟังชัดว่า

“รอไว้หลังจากที่เราคุยเรื่องของเราให้ชัดเจน แล้วค่อยคิดต่อว่าเราจะทำยังไงกับการ์ดพวกนี้ดี”

“ดา!”

คราวนี้คนที่อุทานชื่อเธอด้วยน้ำเสียงตกใจไม่ใช่พงศ์พี แต่เป็นชายหนุ่มเพื่อนสนิทที่เธอยืนพิงอกเขาอยู่

คริสรู้จักรักเธอดีที่สุด และเข้าใจว่าการสติแตกของพงศ์พีในวันนี้

กำลังจะนำไปสู่การตัดสินใจแบบไหน ทั้งเธอและคริสตัลเคยผ่านเหตุทะเลาะกันแบบนี้กับคนรักของตัวเองมาหลายครั้งแล้ว ซึ่งทุกครั้ง...จุดจบก็มักจะเหมือนเดิม และครั้งนี้ไม่น่าจะแตกต่างกับทุกครั้งที่ผ่านมา

เพื่อนกับแฟน อาจจะเป็นการเลือกที่ยาก แต่ถ้า เพื่อน คนนั้นควมตำแหน่งคนในครอบครัวด้วย และ แฟน ไม่คิดจะทำความเข้าใจมัน การเลือกก็ไม่ยากอย่างที่ใครหลายคนคิด

“ใจเย็นๆ นะดา พงค์...” พงค์รีฟพูดเสียงอ่อยกึ่งสำนึกผิด

กนกदारिनผืนยิ้ม “ดาอยากใจเย็นอยู่แล้วพงค์ เพราะฉันถึงได้บอกว่าคุณเอาไว้เรค่อยมานั่งคุยกันไง กลับบ้านดีกว่า นะ ดาขอตัวไปอาบน้ำก่อนด้วย...ตอนออกไปฝากเปิดบ้านให้ด้วย”

พูดจบ กนกदारินก็หมุนตัวเดินขึ้นชั้นสองของบ้าน แล้วตรงดิ่งไปยังห้องนอนของเธอทันที หญิงสาวไม่สนใจเลยด้วยซ้ำว่าลับหลังเธอแล้วผู้ชายสองคนจะทะเลาะกันไหม เพราะตอนนี้เธอต้องทำให้ตัวเองหยุดร้องไห้ก่อน หญิงสาวเปิดตู้เสื้อผ้าดึงชุดนอนแบบมั่วๆ แล้วเดินไปคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำไป

สายน้ำเย็นฉ่ำที่ราดรดลงมาทำให้เธอหัวเย็นลง และทุกที่ทำหน้าที่ของมัน เธอได้ยินเสียงรถยนต์แล่นออกไป ตามด้วยเสียงปิดประตูรั้วบ้าน หญิงสาวหลับตาลงช้าๆ แล้วปล่อยให้สายน้ำเย็นไหลชลโสมไปทั่วตัวเพื่อผ่อนคลาย เอาเข้าจริง การขับรถทางไกลกลับมากลางดึกเมื่อคืนก็สร้างภาระให้แก่ว่างกายมากพอแล้ว กอปรกับทั้งวันนี้เธอก็เอาแต่หวังว่าจะหาทางแก้ไขปัญหาให้เพื่อนอย่างไร มันเลยทำให้สมองเธอตั้งเครียดมากขึ้น

‘แทนที่ปัญหาของตัวเองจบแล้ว คืนนี้ก็น่าจะได้นอนหลับสบาย แต่ดันมามีเรื่องน่าปวดหัวเพิ่มอีก’

กนกदारินคิดแล้วก็ต้องส่ายหน้าตัดใจ ดึงตัวเองออกมาจากเรื่องน่าหงุดหงิดเสีย แล้วเริ่มอาบน้ำสระผมจนเสร็จ จากนั้นจึงออกจากห้องน้ำ

“อู๊ย! ไ้อ...โหย ตกใจหมดแก” กนกदारินอุทานเมื่อพบเพื่อนสนิท

นั่งถือผ้าขนหนูผืนเล็กอยู่ตรงปลายเตียงนอนของเธอ

“เซ็ดผมให้ไหม” คริสต์ถาม

กนกदारินสบตาเพื่อนแล้วพยักหน้า จากนั้นก็เดินมานั่งขัดสมาธิบน
พื้นข้างขอบเตียง คริสต์จึงเริ่มเซ็ดผมให้เธอ ความเงียบเกิดขึ้นระหว่างพวก
เขาสองคน อยู่ๆ หญิงสาวก็พูดขึ้นว่า

“ถ้าฉันรักแก เรื่องมันก็คงจบเนอะ”

“สามสิบเก้าครั้ง”

“หือ?”

“ตลอดชีวิตของพวกเรา แกพูดเรื่องนี้มาสามสิบเก้าครั้งแล้ว”

กนกदारินนั่งอิงไป แล้วหัวเราะร่าออกมา

“นั่นสิ พูดแล้วพูดอีกอยู่เนี่ย แล้วทำไมคนอื่นมันถึงไม่เข้าใจสักทีวะ
ว่าฉันไม่มีทางรักแก แกเองก็ไม่มีทางรักฉันในความหมายนั้นได้หรอก”

“จริงๆ พวกเขาคงเข้าใจแหละ เพียงแต่พวกเขาแค้นไม่ได้ที่เขา
ไม่สามารถเข้ามาอยู่ในโลกของเรา”

กนกदारินหันหน้ากลับมาสบตาคริสต์อย่างสงสัย คนโดนมองก็เลย
ถอนหายใจแล้วพูดต่อว่า

“ไม่มีใครสามารถเข้ามาอยู่ในโลกของคนสองคนซึ่งใช้เวลาด้วยกันมา
ทั้งชีวิตได้หรอกดา แต่พวกเขาสามารถสร้างโลกใหม่กับแกได้”

“ใช่ และพอสร้างได้แล้ว ยังจะอยากเข้ามาอยู่ในโลกที่ตัวเองเข้า
ไม่ได้ทำไม”

คริสต์ส่ายหน้า “ไม่รู้สิ ฉันเลยเลือกอยู่เป็นโสดนี่ไง”

กนกदारินหลุดหัวเราะคิกออกมา แล้วหันหน้ากลับปล่อยให้คริสต์
เซ็ดผมให้เธอต่อ

“แกไม่มีแฟนเพราะเขาทนนิสัยประหลาดของแกไม่ได้ต่างหาก”

“แล้วแหละ ที่เลือกมีแฟนไม่ใช่เพราะแน่ใจว่าเขายอมรับตัวตนของ
แกได้ทั้งหมดดังนั้นหรือ”

ความเงิบเกิดขึ้นอีกครั้ง เพราะคำถามของคริสตัมน์แทงใจดำเธออย่างจัง กนกดารินทร์รู้ตัวเองดีว่าเธอมีค่าสูงกว่าผู้หญิงทั่วไป ด้วยรูปร่างหน้าตา ฐานะทางสังคม หรือความสามารถที่มี เธอคือผู้หญิงเก่งที่มีความชัดเจนในตัวเอง จนบางครั้งผู้หญิงแบบเธอก็หาคู่ชีวิตยาก พงศ์พีทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นผู้หญิงจริงๆ ที่สมควรได้รับการปกป้อง แต่ในบางครั้งเขาก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนได้รับการคุ้มครองมากเกินไป ซึ่งเป็นความรู้สึกที่เธอพยายามเก็บกดมันไว้ เพราะรู้ว่าบางครั้งผู้ชายก็อยากจะเป็นผู้นำบ้าง

“แกตอบรับคำขอแต่งงานเขาแล้ว เพราะงั้นต่อจากนี้ แกควรใส่ใจโลกของแกกับเขาให้มากกว่าโลกของเราละ”

เมื่อหนาที่เซ็ดผมให้เธอยังคงขยับต่อไปเรื่อยๆ แต่คำพูดของคริสตัมน์นี่สิ มันทำให้กนกดารินทร์ต้องตั้งคำถามกับตัวเองว่า ตามหลักภาษาคำว่า ‘เรา’ ควรใช้อย่างไรกันแน่

เรา ที่ใช้กับ คนรัก กับ เรา ที่ใช้กับ คนสำคัญ มันไม่เหมือนกันตรงไหน

“แต่ถ้าเขาพยายามกดดันให้ฉันเลือกระหว่างแกกับเขา...”

“แกก็ต้องเลือกเขา เพราะเขากำลังจะกลายเป็นคนคนเดียวกันกับแก”

กนกดารินทร์ยกมือขึ้นจับมือชายหนุ่มที่ยังเซ็ดผมให้เธอ แล้วหันไปเผชิญหน้ากับคนที่นั่งอยู่บนเตียงซึ่งก็ก้มมองเธออยู่ ดวงตาของคริสตัมน์ิ่งนั้นทำให้เธอรู้ว่าเพื่อนพูดความจริง ซึ่งก็เหมือนกับทุกครั้งที่เธอต้องการความจริงจากเขา

“สามีภรรยาคือคนเดียวกัน แกเลือกเขามาเป็นสามีของแก ฉะนั้นในท้ายที่สุดเขาก็คือคนสำคัญที่สุดของแก ไม่ใช่ฉัน”

“แต่พ่อสอนว่าสามีภรรยาเป็นแค่เสื้อผ้า แต่พี่น้องคือแขนขา”

มุมนปากของคริสตัมน์ยกขึ้น “แล้วใครเป็นพี่ ใครเป็นน้องล่ะ”

พอโดนเขาย้อนถามอย่างนั้น กนกดารินทร์ก็ยิ้มตามพลางยกมือตีเข้า

คนเล่นมุกหน้าตายไปจดหนึ่ง

“ถ้าดูจากการที่ฉันต้องแจ้นมาช่วยเหลือแกตลอด ฉันนะเป็นพี่ชัวร์”
 คริสต์หัวเราะแล้วโยนผ้าในมือมาให้พลางลุกขึ้นยืน
 “ไปละ ง่วงนอนจะแย่”

“ซอด่วง”

คนที่กำลังจะก้าวถึงประตูหันมาสบตา

“ถ้าโดนบังคับให้ต้องเลือกจริงๆ ฉันเลือกแกนะ”

ดวงตาของคริสต์หอบประกายวาวขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนักว่า

“พูดซึ่งแค่นี้ฉันก็ไม่ร้องไห้เป็นเพื่อนแกหรอกนะ ไปละ พรุ่งนี้ไม่ต้องไปกตกรีนะ ฉันจะนอนยาวเลย”

กนกดารินมองตามเพื่อนที่เดินออกจากห้องไป แล้วจึงเอนตัวพิงขอบเตียงพลางทิ้งหัวลงบนเตียงเพื่อแหงนหน้ามองเพดาน พอหัวเย็น สมองก็แจ่มใสพอที่จะเริ่มทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น หญิงสาวต้องยอมรับกับตัวเองว่า เธอเองก็มีส่วนผิดในเรื่องนี้ด้วย

พงศ์พีไม่ชอบคริสต์เป็นพื้นฐานมาตั้งแต่เรียนแล้ว มันจึงมีเหตุผลที่มากกว่าความหึงหวง เพราะแบบนั้น เมื่อเธอกับพงศ์พีคบกันเป็นแฟน เธอจึงพยายามแยกพวกเขาสองคนออกจากกัน แต่มันยากเหลือเกินเพราะชีวิตของเรามีคริสต์อยู่ในโลกของเราตลอดเวลา

คริสต์คือคนที่เข้าใจเธอที่สุด อีกอย่างก็เป็นความเคยชินด้วยที่เธอจะคุยและปรึกษาหารือกับคริสต์มากกว่าใคร ความจริงเธอก็ตั้งคำถามกับตัวเองมาหลายครั้งแล้วว่า เธอผิดขึ้นหรือที่พยายามให้คนรักเข้าใจว่าคริสต์คือคนสำคัญ หลายปีที่ผ่านมาการวางตัวของเธอ หรือความรักระหว่างเธอนั้นไม่ได้ช่วยให้พงศ์พีเข้าใจเลยเธอว่าเขาคือคนที่เธอเลือกเป็นคู่ชีวิต

“โธ้ย! คนอื่นเขามีแต่ปัญหาถูกเขยกับพ่อตา ไหงเราดันเรามีปัญหาเพื่อนกับแฟนวะเนี่ย” หญิงสาวบ่นพิมพ์พาลงยกมือขึ้นปิดหน้า

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น กนกดารินจึงขยับตัวลุกขึ้นไปคว้าโทรศัพท์ แล้วเบอร์ประหลาดที่เคยโทร. หาเธอมาตั้งแต่บ่ายก็ปรากฏขึ้น จนหญิงสาวต้องขมวดคิ้ว

‘ตกลงโทร. ผิด หรืออะไรกันแน่’ หญิงสาวคิดแล้วกดรับสาย

“สวัสดีค่ะ...สวัสดีค่ะ”

เสียง ไม่มีเสียงตอบกลับมาเหมือนเคย กนกดารินเกือบจะกดตัดสายแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะหูได้ยินเสียงกระซิบกระซาบบางอย่างเบาๆ

“...หมอ อิม...อา ทำไมวันนี้รุนแรงจังคะ...อ๊ะ”

‘เช็กซีโฟนเธอ เดียวนี้ล่ะนะ’

หญิงสาวคิดแล้วกดตัดสาย พลังลุกขึ้นไปโดรผมให้แห้งก่อนเข้านอน แต่ยังไม่ทันที่เธอจะเดินไปถึงโต๊ะเครื่องแป้ง โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกด้วยสายเรียกเข้าเบอร์เดิม ซึ่งเป็นสายแบบวิดีโอคอล กนกดารินตั้งใจจะกดตัดสายเลย แต่เมื่อต้นกดพลาดไปเป็นกดรับ ภาพที่ปรากฏขึ้นทำให้เธอถึงกับตื่นตะลึง

“อ๊ะ อ้า คุณพงศ์ อื้อ แหก! แหก!”

เสียงครวญครางของหญิงสาวที่เธอยังไม่เห็นหน้ายังไม่น่าตกใจเท่ากับภาพเคลื่อนไหวที่จับใบหน้าของพงศ์พีที่กำลังสุขสมกับการถูกปรนเปรอโดยเจ้าของสายโทรศัพท์ที่เรียกเข้ามา

“ถ่ายคลิปเธอ”

เสียงแหบพร่าของพงศ์พีดังขึ้น ขณะที่ฝ่ายหญิงตอบว่า

“เอาไว้ดูตอนคุณไม่อยู่โง่คะ ฉันจะได้รู้ว่าฉันทำให้คุณมีความสุขแค่ไหน อ๊ะ อย่าเร่งจังหะลิดะ อ๊ะ! อ๊ะ!”

ด้วยสติที่เรียกกลับมาแทบไม่ทัน กนกดารินก็รีบถ่ายภาพหน้าจอหลายภาพที่เห็นหน้าพงศ์พีและกิจกรรมนั้นชัดๆ ก่อนกดวางสายพร้อมกับทรุดตัวลงนั่งข้างเตียง สมองของเธอว่างเปล่าอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ความโกรธ

และความเสียใจจะพวยพุ่งขึ้น แล้วเปิดดูภาพที่ตัวเองถ่ายเอาไว้

“ดันไม่เห็นหน้าผู้หญิง”

แต่ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นคือใคร มันก็เป็นหลักฐานที่แน่นอนแล้วว่า
พงศ์พันธ์อกใจเธอ!

ดิง!

เสียงสัญญาณเตือนว่ามีข้อความเข้าทำให้กนกดารินได้สติและหันไป
มองหน้าจอโทรศัพท์ที่สว่างวาบขึ้น

‘อยากพิสูจน์ก็มาที่นี้สิ’

ดวงตาของกนกดารินวาววับขึ้น มือของเธอกำโทรศัพท์แน่น ก่อนจะ
ผุดลุกขึ้นไปคว้ากระเป๋าวิ่งออกจากห้อง หญิงสาวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองมีอัน
ใจสั้นเพราะอะไร เธอรู้แต่ว่าเธอต้องการความแน่ใจว่าสิ่งที่มันเกิดขึ้นใน
โทรศัพท์เป็นเรื่องจริงหรือแค่การหลอกลวง ที่สำคัญ เธออยากรู้ว่าหากเป็น
เรื่องจริง หลังจากนั้นเธอควรตัดสินใจอย่างไร

“มือลั่นอย่างนี้ขับรถยากแน่ โทร. หาดวัง...” หญิงสาวพิมพ์ทั้งที่มี
กดโทร. ออกหาเพื่อนแล้ว แต่พอสัญญาณดังได้สองครั้งเธอก็ตัดสายเพราะ
รู้ว่าวันนี้เพื่อนเหนื่อยมาก สุดท้ายเธอก็ขับรถออกจากบ้านมาด้วยตัวเอง
พร้อมกับเปิดแอปพลิเคชันแผนที่ไปพลาถมองทางไปพลาถ

พิกัดที่ส่งมาให้เบ็นย่านที่อยู่ในกรุงเทพฯ แถวๆ ที่ทำงานของพงศ์พันธ์
ปกติเธอเคยขับรถมาเฉพาะตอนกลางวัน แต่เพราะตอนนี้เป็นเวลาตีึกมาก
และสภาพอากาศหลังฝนตกก็ทำให้ยังมองทางยาก

“เลี้ยวตรงนี้หรือเปล่านะ...” หญิงสาวพิมพ์อย่างพะวัักพะวน แล้ว
ในจังหวะที่เธอกำลังมองดูแผนที่พร้อมกับหักเลี้ยวรถ แสงไฟจากรถยนต์
อีกคันที่ขับสวนทางมาก็สาดเข้าตา

“เฮ้ย!”

เอี้ยดดด!

โครม!